

TÁRHÁZ

II. évfolyam 4. szám – 2004. december

Téma:
**LÁTÁS AZ ÚJ
ÉVEZREDRE**

- Interjú** **Látásból valóság** **1**
A Tárház magazin felkért két sikeres pásztor - John C. Maxwellt, az INJOY és EQUIP szervezetek alapítóját, és Ron F. McManust, az EQUIP elnökét -, a pásztorok látásformáló szerepének megvitatására. Gondolataiból sokat tanulhatunk.
- Steven R. Mills** **Látás a kisebb gyülekezetekben** **6**
A gyülekezet hatékonyságának, sikerének egyik legfontosabb tényezője a látás. A Biblia egyértelműen fogalmaz: "mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul". Igaz ez a kisebb gyülekezetekre is?
- Gary L. McIntosh** **Tekints vissza és lépj előre** **12**
A XXI. században is fontos, hogy visszatekintsünk azokra a meghatározó alapértékekre, amelyek szolgálatunk tartalmát biztosítják, ugyanakkor viszont lépünk előre, hogy megragadhassuk az új lehetőségeket.
- Tommy Barnett** **Hogyan imádkozzunk látásért** **16**
Nem mindegy, hogy az ember saját látását vagy Isten látását valósítja meg. Hogyan lehetek biztos abban, hogy nem vezetem félre a rám bízott embereket? Csak úgy, ha folyamatos, élő kapcsolatomban van a Látásadóval.
- Donald A. Lichi** **Az emberek lelkigondozása a gyülekezetben** **20**
A változó családi körülmények, az idő folytonos szorítása, a hívők gondjainak áradata gyakran túlfeszíti, túlhajszolja a pásztor. A XXI. században élő szolgálattevőnek minden eddiginél jobban kell kapaszkodnia Isten igéjének időtlen, változhatatlan igazságaiba és alapelveibe.
- Richard L. Dresselhaus** **Látás és teológia** **23**
Az új évezredben is látásra van szükségünk ahhoz, hogy mi magunk az Isten által kijelölt irányba haladjunk és másokat is arra vezessünk. Mi alapozza meg ezt a látást?
- Stanley M. Horton** **Szótanulmány: Isten hívása** **26**
Isten hívásának gondolata végigkíséri az egész Bibliát. Csak a szolgálattevőknek van elhívásuk? Vagy minden újjászületett hívó keresztyénnek? Romboljuk le a téves elképzeléseket!

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

Életemben először 1990. december 6.-án léptem magyar földre. Hideg téli nap volt; feleségemmel és kislányunkkal hitben léptünk, és egy olyan országba költöztünk, amely hosszú éveken át lesz majd otthonunk.

Még aznap szürkületkor a kollégánk felvitt bennünket a Gellért-hegyre a Szabadság szoborhoz. Elkezdett hullani a hó, és az utcai lámpák egyre inkább bevilágították az egész várost. Megkérdezte a kollégám, tetszik-e új otthonom. Nagy öröm és tisztelet volt a szívemben, miközben tekintetem végigsiklott fogadott otthonom fővárosán. Arról a neves hegytetőről tisztán, világosan és várakozással telve láttam, mit tartogat a jövő a város számára. Onnan fentről nem takarta ki semmi a kilátást, zavartalan nézőpontom volt. Gyülekezetvezetőként alapvetően fontos, hogy tiszta látásunk legyen arról, hogy hol és merre tart szolgálatunk. A látásépítés és megvalósítás az érett, növekvő, hatékony szolgálat kulcsa. Ugyanakkor a gyakorlati élet azt mutatja, hogy a vezető nem mindig áll hegytetőn, ahonnan mindent jól beláthatna. Helyette ellepi a napi teendők sokasága, miközben minden nap az aznapi kihívást akarja sikeresen leküzdeni.

A Tárház jelen száma abban hívatott a pásztoroknak és vezetőknek segítséget nyújtani, hogy Istentől származó és a Szent Szellem erejével felruházott látást tudjanak felépíteni és megvalósítani. Biblikus, gyakorlati segítséget ad az Istentől kapott látásod helyi megvalósításában. Hatékony, időszerű eszközöket kíván ma rendelkezésedre bocsátani, hogy Isten segítségével szolgálatod holnap gyümölcsöző lehessen. Ha a látásodat meg tudod osztani a gyülekezettel, együtt előre tudtok lépni Isten gyülekezetére, szolgálatodra és településedre adott terve megvalósításában. Gyülekezetvezetőként felkészülnetek kell lennünk arra, hogy közösségünket, szolgálatunkat a XXI. században előre vezessük. Ehhez imádság, kemény munka, az aratásért és látásépítésért dobogó szív szükséges. A Szent Szellem vezetésén keresztül Isten megengedi, hogy bepillantást kapjunk abba, amit Ő a magas hegy tetejéről lát. Ránk bizza ezt a látást, hogy Királyságát építhessük vele. Szívből kívánom, hogy áldás legyen számodra ez a kiadvány. Szolgálatunkat, céljainkat az Atya szemével lássuk meg.

Paul Gracza

misszionárius

a Pünkösdi Teológiai

Főiskola főigazgatója

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

Kiadványunk az amerikai „Enrichment” c. magazin kivonatolt fordítása; a cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság: Fábián Attila (EPK); Bill L. Williams (LIFE Publishers képviselőjében); Rick Wislocky (Assemblies of God képviselőjében)

(c) Assemblies of God, USA

Magyar kiadás (c) Evangéliumi Pünkösdi Közösség

Magyar szöveg: Makovei Róbert, Makovei János

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

I

nterjú John C. Maxwell-lel és Ron F. McManusszal

LÁTÁSBÓL - VALÓSÁG

A pásztori vezetésnek döntő szerepe van a gyülekezet látásának alakításában. Látás nélkül egyetlen gyülekezet sem növekedhet. Sőt, taglétszáma csökkenhet is, ha az emberek elmennek egy másik gyülekezetbe, mert ott határozottabb a célkitűzés.

Ha van is látása a pásztornak gyülekezete jövőjére nézve, sokat kell tennie annak érdekében, hogy az be is teljesejjen. A látás megvalósulásában meghatározó lehet a mód, ahogy a pásztor a gyülekezet elé tárja azt. A gyülekezetnek a látás fényében felül kell vizsgálnia jelenlegi szolgálati tevékenységeit. Változtatásra lehet szükség, ha a gyülekezet továbbra is hatékonyan szeretné elérni a körülötte élőket az evangéliummal, - és szeretné megélni látása beteljesedését.

A Tárház magazin felkért két sikeres pásztor - John C. Maxwellt az INJOY és az EQUIP szervezetek alapítóját és Ron F. McManust az EQUIP elnökét - a pásztorok látásformáló szerepének megvitatására. Ők gyakorlati tanácsokkal szolgálnak olyan pásztorok felé, akik gyülekezetük számára Istentől friss látást szeretnének kapni.

John C. Maxwell

Ron F. McManus

Határozatok meg a látás fogalmát, és annak fontosságát a szolgálat szemszögéből!

MAXWELL: A látás: a hön áhított jövő képe; olyan állapotnak a képe, amellyel itt és most nem rendelkezünk, de szeretnénk, ha a jövőben a vezetettekkel együtt megtapasztalnánk. Ha a pásztornak és a gyülekezetnek van látása, akkor energiájukat, idejüket, pénzüket és emberi erőforrásaikat is a cél megvalósítására fogják szánni.

A pásztorok kevesebb, mint öt százalék tudott hatékonyan látást kialakítani. Mi ennek a hatása a helyi gyülekezetre?

McMANUS: „Amikor nincs mennyei látás, a nép elvadul” igének két oldala van. Látás nélkül maga a gyülekezet is elvadul, ezért a nép is – amely között élünk –, elvesz Krisztus nélkül.

Azok a közösségek, melyeknek tagjai egymással civakodnak, elvesztik az elveszettekről alkotott látásukat. Látás nélkül pedig a gyülekezet önközpontúvá válik. Az emberek elkezdik egymást hibáztatni, és a gyülekezet önmegsemmisítő mechanizmusa beindul. A látás olyan fontos tényező, melynek hiányát a gyülekezetek nem engedhetik meg maguknak.

MAXWELL: Ha egy gyülekezet apró-cseprő dolgokon vitatkozik, bizonyosak lehetünk abban, hogy nem rajzolódott még ki előttük tényleges elhívásuk.

Vezetői konferenciáinkon néha megkérdezi egy-egy pásztor: „Van látásod a gyülekezetemre nézve?” Azt várják tőlem, hogy én fessek képet arról, hogy nekik merre kellene tartaniuk, és hogyan kellene a gyülekezetüknek kinéznie. Mindig rosszul érzem magam, amikor ilyen jelenséggel találkozom.

Látás nélkül a vezető pozícióban lévő emberek is elvadulnak. Nemcsak a népet veszíthetjük el, hanem a vezetőket is – egyszó-

val: mindenkit. Gyakran – amikor emberek elmennek a gyülekezetből – azt hisszük, hogy doktrinális okokra vezethető vissza, holott legtöbbször a vezetés kérdése ez. A legtöbb pásztornak nehezebbre esik látást elvenni. A látás viszont a vezető nélkülözhetetlen képessége. Küldetésünk az emberek felé a re-

ményesség továbbítására szól. Hatalmas dolog az, ha van reménységünk.

Nem mindenki vezető, akinek látása van, de minden valóságos vezetőnek van látása. Ha valaki azt mondja, hogy ő a vezető, helyénvaló dolog feltenni neki a kérdést: „Mi a látásod?” Ha a vezető nem tudja egyértelműen leírni, mi a látása a jövőre nézve, valójában nem ő a „vezető”.

Mi a veszélye annak, ha olyan látása van valakinek, amely nem imádságra és Istentől való útmutatásra épül?

MAXWELL: Bill Hybels jól illusztrálja ezt. Amerikában egy átlagos pásztor mintegy három és fél évig marad egy gyülekezetben. Megérkezik Joe pásztor, és az a látása, hogy jobbra

kell tartani. A gyülekezetben így mindenki jobbra indul. Három és fél év elteltével Joe elmegy, jön helyette Harry pásztor. Ő azt akarja, hogy a nép balra tartson. A legtöbbször ezért elkezdnek balra menetelni. Három és fél év elteltével Harry megy el, és Jack pásztor jön. „Ez a legkuszább nép, amelyet valaha is láttam” – mondja. „Az emberek egy része jobbra tart, a másik része balra. Előre kell mennünk!”

Ha a pásztornak és a gyülekezetnek van látása, akkor energiájukat, idejüket, pénzüket és emberi erőforrásaikat is a cél megvalósítására

Kevesebb, mint tíz év alatt három pásztor háromféle látással fordult meg a gyülekezetben, ezért az emberek összezavarodtak és állandó kudarcérzésben éltek.

McMANUS: Hasonló dolog történik akkor is, amikor a pásztor elmegy egy konferenciára, és a gyülekezet azt gondolja, hogy majd a következő vasárnap „megkapják a magukét”. Ez meg is történik; de a padban ülve tudják, hogy nem baj, majd elmúlik a pásztor legújabb felhevülése. És milyen igazuk van: tényleg elmúlik. Mivel ez a folyamat időről-időre megismétlődik, eredménye csak annyi, hogy a nép szemében a pásztor hitelét veszti.

Hogyan fejleszthet ki egy pásztor mennyei látást gyülekezetével kapcsolatban?

McMANUS: Aki látást akar kapni, Istent kell meghallania. Az Urat kell keresnie, és imádkoznia kell, mert a látás a szívben kezdődik. Isten valamit elültet a szívébe, szellemébe, amit az után a vezetésben résztvevőkkel eredményesen meg kell osztania, hogy ők is magukévá tehesék a látást.

MAXWELL: A pásztornak meg kell találnia helyét a hívők közösségében, s ez az Istennel töltött idő függvénye. Engedd, hogy Isten megszólítson és elvégezze benned munkáját; légy őszinte Vele: mondd el neki, mi megy jól, s mi nem, mik a hibáid, mik az erősségeid, ajándékaid. Gyakran azt várjuk el az emberektől, hogy a külsőségekben

gyorsan haladjanak, miközben még nem töltöttek el megfelelő időt Istennel a bensőjükben. Az emberek nem adhatnak látást, ezt csak Isten teheti meg.

A látással kapcsolatban az emberek gyakran csak nagy távlatokban tudnak gondolkodni: „meg akarom hódítani a városomat Krisztus számára”. Sok ilyen látással rendelkező pásztor ott követi el a hibát, hogy nem dolgozza ki a látás beteljesedéséhez szükséges stratégiát. Egy pásztor elkezd prédikálni az álmáról vagy látásáról az embereknek, azok egy-két hétig vagy hónapig izgalomban vannak, de hiányzik a stratégia, a tervezés és a látás valóra váltásának folyamata.

**Hidakat kell építenünk a világ felé.
Sok keresztyén az „ők és mi”
felfogásban nevelkedett.
Gondolkodásmódunkban azonban
meg kell változnunk, mert elsötétült
világunkba világosságot kell hoznunk.**

A reménység nem stratégia. A reménység illeszkedik a látáshoz, de stratégiával és a megvalósítás folyamatával kell rendelkezünk ahhoz, hogy a látásból valóság legyen. Sok pásztor azért nem látja Isten terveit megvalósulni, mert soha nem törődik a valóra váltás stratégiájával.

Hogyan osztják meg a pásztorok látásukat a gyülekezettel?

MAXWELL: A távlati látást személyes módon kell átadni.

Pásztorként látásomat többnyire közös étkezések alkalmával adtam át. Amikor úgy gondoltam, hogy Isten szólt hozzám egy adott dolog felől, még mielőtt a gyülekezetnek elmondtam volna, leültem a „kulcsemberekkel”, és velük osztottam meg gondolataimat. Elegendő időt adtam, hogy hozzászóljanak

és kérdezzenek. Gyakran, amikor megkérdeztek valamit, válaszom az volt, hogy erre még időt kell szánnom, hogy részletesebben foglalkozzam a témával, mert nem biztos, hogy azonnal mindenben tisztán látok.

Máskor a „kulcsemberek” értékes észrevételekkel gazdagították látásomat és ezzel az emberek számára hozzáférhetőbbé tették azt.

A vezetés egyik alaptörvénye a kapcsolatokba való befektetés. Az emberek előbb a vezetőjüket fogadják el, csak azután a látását. A látás kapcsolattal kezdődik. Az Istennel való kapcsolatomban kapom, és az emberekkel való kapcsolatomban adom tovább. Ha bármelyik irányban ezek a kapcsolatok nem jól működnek, a látás halva született.

Amikor pásztorok azt kérdezik tőlem, hogy gyülekezetük vajon el fogadja-e látásukat, általában két kérdésre várok tőlük választ: Először: – A vezetésed alatt hoztak-e már áldozatot? Ha még nem, ne is próbáld meg átadni a látást. Másodsor: – Helyesen jutottál-e a látásodhoz?

A látásom soha nem maradt azon a szinten, amelyen Isten ideadta nekem. Mire odaálltam a gyülekezet elé, hogy elmondjam nekik, mindig sokkal egyértelműbb és nagyobb volumenű lett. Jobb lett, mert Krisztus teste kiegészítette azt, amit én kaptam az Úrtól. Tehát mire az adott ügy a gyülekezet elé került, a „kulcsemberek” már a magukénak érezték. Így amikor a gyülekezetbe járók megkeresték ezeket a „kulcsembereket”, ők már az én oldalamon álltak mint szövetségeseim, és segítettek a látás hatékony átadásában.

A gyülekezet számára fontos, hogy magáévá tegye a látást. Miért?

MAXWELL: Meg kell említenem azt az esetet, amikor a pásztor és a gyülekezet küldetési nyilatkozatot fogalmaz meg, amelyet az emberek a magukévá tesznek. Önazonosságukat, céljukat és erejüket abból az egyedi helyzetből merítik, amelyre az Úr hívta el őket embertársaik között. Ha a gyülekezetek valóban magukévá tennék a látást, akkor a következő pásztor – aki azon tűnődik, hogy elvállalja-e egy adott gyülekezet vezetését – lemérhetné a gyülekezet látásán, hogy az ő szolgálata illeszkedik-e ahhoz a közösséghez vagy sem.

Helytelen lenne elvállalnia a vezetést, ha szolgálata nem illeszkedik az adott gyülekezet látásához.

Vácoljátok, hogy milyen látás kell ahhoz, hogy egy gyülekezet hatást gyakoroljon a XXI. század társadalmára!

MAXWELL: Az egyháznak – ha valóban hatékony szeretne lenni - át kell élnie a „teljes önfeladás” állapotát. A gyülekezeteknek véget kell vetniük az önzésnek, és alkalmassá kell válniuk a mai kor társadalmának megszólítására. Ennek pedig csak egyetlen módja van: mégpedig, ha a gyülekezetek kilépnek kényelmi helyzetükből, és kapcsolatba lépnek az imaházfalakon kívüli emberekkel. Napjaink kultúrájában valódi éhség tapasztalható a szellemi dolgok iránt; az emberek keresik a természetfelettit, valamit, ami meghaladja saját lényüket. Ez a jó hír. A rossz hír pedig az, hogy nem az egyházon belül tesszik, mert az egyház énekei, igehirdetése, programjai és pénzgyűjtése önközpontúak.

Az egyházon belül vannak olyan helyek, ahol ezt a „teljes önfeladást” megélik, ezért bőséges aratásban van részük. Még hatalmasabb sikerük lesz, amelyhez fogható az egyház nem tapasztalt az apostoli gyülekezet létrejötté óta.

Az egyházban vannak olyan gyülekezetek, ahol ezt a „teljes önfeladást” nem fogadják el. – Ő a mi pásztorunk – mondják. – Mi adjuk a vezetését. A mi gyülekezetünket, a mi

Ha azt halod egy gyülekezetben, hogy „Hálásak vagyunk Istennek azért, amit a múltban tett, de izgalmas dolgokat tartogat számunkra még”, akkor tudhatod, hogy álmaik nagyobbak emlékeiknél.

énekeinket, a mi kényelmünket, a mi parkolóinkat akarjuk! – Azok a gyülekezetek, amelyek ezt képviselik, sokkal jobban lemaradnak, mint gondolnák.

Az egyház képe nem lesz mindig a ma-ihoz hasonló, mert ha valaki megértette az idők jeleit virágozni fog, ha nem, nagyon gyorsan elszárad.

McMANUS: Hi-dakat kell építenünk a világ felé. Sok kereszt-tyén az „ők és mi” felfogásban nevelkedett. Gondolkodás-módunkban azonban meg kell változnunk, mert elsötétült vilá-gunkba világosságot kell hoznunk.

Az a gyülekezet lesz hatással a XXI. századi társadalomra, melynek álmai nagyobbak az emlékeinél.

Ha azt hallod egy gyülekezetben, hogy „Hálásak vagyunk Istennek azért, amit a múltban tett, de iz-galmas dolgokat tar-togat számunkra még”, akkor tudha-tod, hogy álmaik na-gyobbak emlékeiknél.

Mi a helyzet azokkal a pásztorokkal, akiknek látásuk van, de nem tapasztalják annak beteljesedését?

MAXWELL: Sok ilyen pásztor van, aki-nek van látása, de még nem tapasztalta meg annak valóra válását. Hadd emlékeztesselek arra, hogy amikor Isten látást plántál a szí-vünkbe, még soha nem rendelkezünk a va-lóra váláshoz szükséges erőforrásokkal.

Nincs meg hozzá az ember, a pénz, az ismeret vagy a lehetőség. Így az ele-

jén nincs más, csak én és a látásom. Ebben a szakaszban Isten azt várja el tőlem, hogy az általa adott nagy álmomnak engedelmességgel kezdjek járni.

Sajnos, gyakran inkább azt mondjuk, hogy „majd ha találok né-hány embert, aki segítségemre lesz...” vagy „majd ha valaki erre a célra adakozik, akkor...” Más szóval, gyakran, mielőtt mozdulnánk, előbb az erőforrásokat szeretnénk látni.

Az ötezer ember megvendége-lése jó példa arra, hogy Jézus mit kí-ván tőlünk. Amikor a tanítványok Jé-zushoz fordultak a probléma meg-oldásáért, Ő azt mondta: – Ti adja-tok nekik enni. Isten nem mozdul addig, míg mi nem mozdulunk elő-ször. Isten megadja a látást, azután elvárja, hogy engedelmességben járjunk. Miközben ezt tesszük, a szük-séges források is megnyílnak.

Amikor az álmunk félig betelje-sült, akkor legfeljebb a források fe-le áll rendelkezésünkre. Az álom valóra válásához szükséges teljes erőforrások csak az utolsó lépés során állnak elő.

Gondoljuk csak végig! Miért küldene Isten bárkit is a gyülekeze-tünkbe, ha nincsen nagy álmunk?

Miért ajándékozna Isten sokol-dalú, sok ajándékkal rendelkező, tehetős embert olyan gyülekezet-nek, ahol a legnagyobb távlat előt-te az, hogy jövőre (is) kifestheti a mellékhelyiséget? Ez rossz sáfár-ság. Tehát Isten az álmaink, és az

engedelmességünk alapján nyit meg erőforrásokat számunkra. Addig nem adja meg ezeket, míg nem járunk teljes engedelmességben.

Nem aggódom azokért a pásztorokért, akiknek a szívében ott van az álom, de még nem látják az erőforrásokat hozzá. Járunk továbbra is engedelmességben. Isten még soha senkinek nem adott olyan álmot, amelyet nem akar valóra váltani, de olyat sem, amit egy lépésben meg lehetne valósítani. Kezdjünk hát lépkedni, legyünk engedelmesek, és lássuk meg, hogy életünkben Isten hogyan váltja valóra az álmot.

John C. Maxwell (DMin)

az INJOY, Inc. és az EQUIP Ministries alapítója (Atlanta, Georgia, USA)

Ron F. McManus

ügyvezető elöljáró az Assemblies of God amerikai pünkösdi közösségben; jelenleg az EQUIP Ministries elnöke (Atlanta, Georgia, USA)

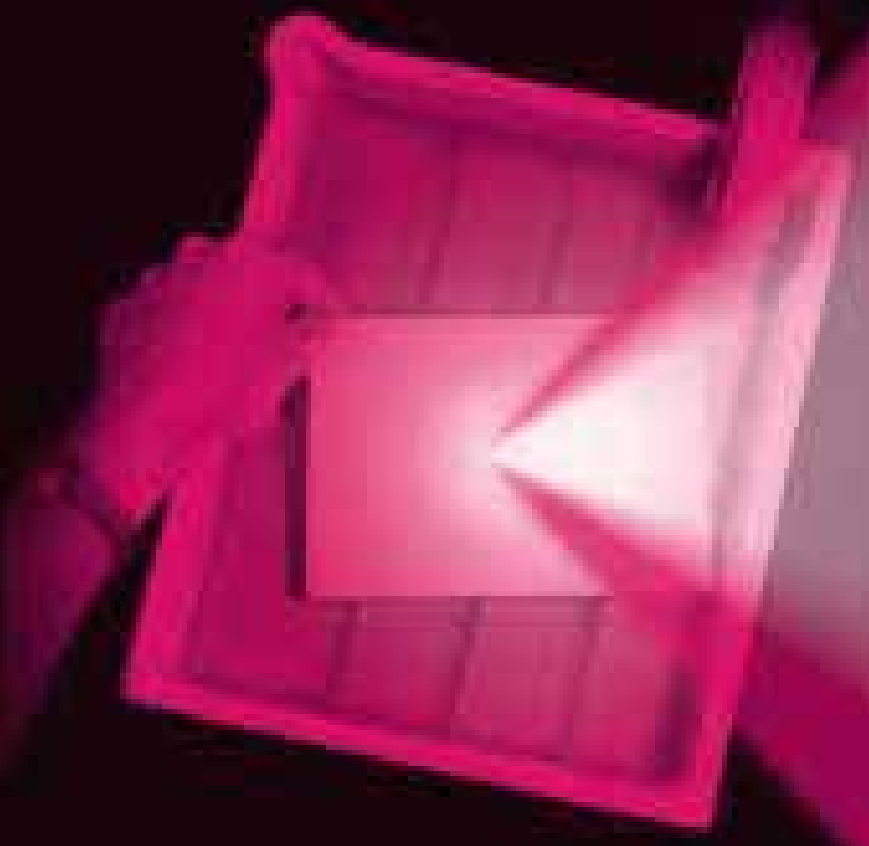
Miért ajándékozna Isten sokoldalú, sok ajándékkal rendelkező, tehetős embert olyan gyülekezetnek, ahol a legnagyobb távlat előtte az, hogy jövőre (is) kifestheti a mellékhelyiséget?

Látás

A gyülekezet hatékonyságának, sikerének egyik legfontosabb tényezője a látás. A Biblia egyértelműen fogalmaz: „mikor nincs mennyei látás, a nép elvadult”. Ahhoz, hogy a gyülekezet a helyes úton maradjon, elengedhetetlen, hogy a tagoknak letisztult közös látása legyen. Hogyan fejlesztik ki és osztják meg a vezetők látásukat? Vagy ami talán még fontosabb: hogyan fogadtatják el Istentől kapott látásukat az emberekkel?

Nemcsak a nagy gyülekezeteknek van látásra szükségük; a kisebbeknek is látás alapján kell működniük. A kisgyülekezeti kultúra megértése kulcsfontosságú a látás elfogadásában és a vezetők felé való továbbadásában. Jelen cikkünk először a kisgyülekezetek egyedi kultúráját és jellemzőit tárgyalja, majd áttekinti, hogyan kezdeménezzünk változást, és hogyan továbbítsuk az Istentől származó látásunkat kisgyülekezeti környezetben.

a kisebb gyülekezetekben

KISGYŰLEKEZETI KULTÚRA ÉS JELLEMRAJZ

Általában két fajta kisgyülekezet létezik: a kiscsaládi és a nagycsaládi gyülekezet. A szervezeti kultúra mindkettőben ellenáll a változásnak. A látás kifejtése közben tudatában kell lennünk, hogy hogyan viszonyul ez a két fajta gyülekezet egymáshoz, melyek az alapértékek, és hogyan születnek a döntések. A kulturális kereteken belüli látás kibontása könnyebb, mint az olyan látás megvalósítása, amely magában a szervezeti kultúrában is változtatásokat igényel. Nagyobb esélye van a sikerre annak a vezetőnek, aki megérti a kisgyülekezetek szervezeti kultúráját, és hajlandó ahhoz igazodni.

Jellemzés. A kiscsaládi gyülekezet elválaszthatatlan a családi élettől. A gyülekezeti tagok nagyon jól ismerik egymást. Az átlagos taglétszám 30 és 40 között van, de felmehet egészen 50-ig. Az ilyen gyülekezet általában vidéki területeken vagy kisebb városokban, településközpontokban található.

Ezekben a gyülekezetekben a kapcsolatok építése és megtartása az elsődleges cél, ezért jelentős akadályok ellenére is fennmarad, oly' mértékben, amilyen értéknek tekintik a tagok a családot. A kiscsaládi gyülekezet szoros, többgenerációs, laikusokból álló csoport, melyet laikusok is működtetnek. Korlátozott erőforrások,

programok és szolgálati tevékenységek állnak rendelkezésükre.

A nagycsaládi gyülekezet (átlagtagos taglétszám: 50-150) egy nagy család tárlkozójára emlékeztet. Ez is családi gyülekezet, de három-négy családi vezető van a csoportban. Az ilyen gyülekezet igen egységes, ahol az emberek ismerik egymást, és hasonló értékrendet tartanak követendőnek.

Elsődleges vezetés. A kiscsaládi gyülekezetben nem a pásztor, hanem egy pátriárka vagy mátriárka az elsődleges vezető. Évekig, vagy akár egy életen át két-három egyén vagy család tölti be a kulcsfontosságú vezetői pozíciókat. Lehet, hogy az igazi vezetőnek nincs hivatalos rangja, de döntéshozatalkor órá figyelnek a többiek.

A nagycsaládi gyülekezetben az elsődleges vezetés a meghatározó tagok vagy családok egy kis magjának kezében van, akik akár két-három nemzedéken át is betöltik ezt. A vezetői mag rendszeresen kommunikál egymással. Ez a gyülekezet már elég nagy, tehát egyetlen személy nem irányíthat mindent. Az eljárások és az eljárásrend íratlan és kötetlen. A csoport közös emlékezetében léteznek ezek. Általában a gyülekezet irányító testülete garantálja azt, hogy a pásztor és a gyülekezet-vezetők végrehajtsák az elsődleges családi döntéshozók határozatait. Míg a vezetők hivatalos posztja változhat, a nem hivatalos posztok és a tekintélystruktúra állandó.

Azoknak a pásztoroknak, akik látásukat megosztva változást szeretnének kezdeményezni, szilárd kapcsolatot kell kiépíteniük a gyülekezetre fő befolyást gyakorló személyekkel, és rá kell vezetniük őket Istennek a gyülekezettel kapcsolatos terve felfedezésére

Nagyobb
esélye van
a sikerre
annak
a vezetőnek,
aki megérti
a kisgyülekezetek
szervezeti
kultúráját,
és hajlandó
ahhoz
igazodni

A pásztor szerepe. A kiscsaládi gyülekezetben azt várják a pászortól, hogy szeresse, látogassa az embereket, és prédikáljon. Hivatali feladatai között ott szerepel még a bemerítés, gyermekbemutatás, házasulandók összehadása, temetés, és a gyülekezeti tevékenységek általános irányítása. Konkrét felelősségi körét a gyülekezet hagyományai határozzák meg. Vezetési lehetőségei beszűkülnek, ha az elsődleges vezetéssel meggyengül, megromlik a kapcsolata. A pásztorra „külsősként” tekintenek, de szinte bármit megtehet, ha az embereket közben szereti, gondjukat viseli, és főbb elvárásaiknak megfelel.

A nagycsaládi gyülekezetben a pásztor a nyáj őrzője. Ő az igehirdető-pásztor. A tagokkal való kapcsolatépítés- és tartás az egyik legnagyobb alapérték. Ebben a gyülekezetben általában vegyes a támogatottsága. Egyesek szeretik a pászort, mások elviselik a vezetését, és vannak, akiknek egyáltalán nem tetszik.

Döntéshozatal és tervezés. A kiscsaládi gyülekezetben a döntéshozatal és a tervezés kötetlen és spontán.

A döntés a vezetőségben lévők egyöntetű véleményével vagy közvetlenül a patrónus/matrónus által jön létre. A pátriárka/mátriárka távollétében mindaddig nem tesznek döntő lépéseket, míg meg nem győződnek arról, mit tenne a vezető.

Az alapján születnek a döntések, hogy mi a legjobb a „családnak”. A kiscsaládi gyülekezet többre tartja az embereket és a kapcsolatokat, mint a célok kitűzését és elérését. A változások érvénybe lépéséhez tehát először a csoport egyöntetű véleményére, majd a patrónus/matrónus engedélyére van szükség. Az ilyen gyülekezetnek nincs írott célkitűzése, küldetési nyilatkozata. Kötetlen célok felé haladnak, amelyek sokat jelentenek a patrónus/matrónus számára, ő pedig nagyon komolyan veszi a szerepét.

A nagycsaládi gyülekezetben a döntéshozatal valahol a körülhatárolt és kö-

tetlen között található. A döntéshozatal folyamata egyszerű és rugalmas. Akkor hoznak döntést, amikor arra szükség van. Gyakran spontán folyamat, akár akkor is megtörténhet, amikor nincs jelen a pásztor. Előfordulhat, hogy a döntések meghozatalakor a pásztor rendelkezik a legkevesebb információval, mert kívül esik a csoporton. A döntések akkor születnek, amikor a belső kör egyetértésre jut, és útbaigazítja a tágabb csoportot. Itt a döntő többség hozzájárulása szükséges a változtatás érvényesítéséhez.

Ebben a gyülekezetben a tervezésnek/szervezésnek nincs nagy szerepe. Az év eseményeit a hagyományok szabják meg, nem a tudatosan tervezett eseménynaptár. A tervezés alkalmoszerű, vagy krízisekhez kötődik, és általában a vezető mag kezdeményezi. A tervezéshez/szervezéshez szükséges információ elsődleges forrása a tagok kollektív ismerete, tapasztalata.

A gyülekezet céljai kötetlenek, de sokat jelentenek a családok számára, és az elsődleges szándék az odatartozó családok szükségének betöltése. A kapcsolat többre értékeli az eredménynél. Ha a pásztor papírra veti látását, valószínűleg megsemmisítik, de legalábbis figyelmen kívül hagyják, amikor elmegy.

Ebben a gyülekezeti környezetben a pásztori vezetés főként tanácsadó támogatásban, időnként közvetítésben testesül meg. A végrehajtás legnagyobb részét a vezető mag felügyeli. Ha a pásztor marandót szeretne alkotni a gyülekezetben, és ha a tagok növekedését, fejlődését, szolgálatát irányítani akarja, tagjává kell válnia e csoportosulásnak.

A tervek megvalósítása. A kiscsaládi gyülekezetben a vezetők nem bizottsági struktúrába szerveződnek, hanem úgy tűnik, hogy a gyülekezet egyetlen bizottságként működik. A terveket egyének, nem pedig a bizottság valósítja meg. A hosszú távú tervezést szükségtelennek tartják.

A nagycsaládi gyülekezet a terhek megosztásával valósítja meg terveit. A programok általánosabbak. A vezetőknek, résztvevőknek kevés képzésre van szükségük. Minden tagtól elvárják a programokban való részvételt, amit a „mindig is így tettük” elv alapján valósítanak meg.

Kommunikáció. Mindkét gyülekezeti-pusban a kommunikáció szájról-szájra terjed; az egyik legfontosabb eszköz a telefon. A nagyobb gyülekezetekben a kommunikációnak ezt a formáját a faliújság vagy a havi hírlap váltja fel.

Új tagok. Az új tagokat akkor fogadják be, ha van valamilyen kapcsolódási pontjuk a bennfentesekkel, ha beházasodnak, vagy ha olyan képességekkel, erőforrásokkal rendelkeznek, melyeket a gyülekezet hasznosítani tud. Néha olyanokat is elfogadnak, kiknek személye vagy helyzete az egész gyülekezet számára rokonszenves. Mindenki más általában úgy érzi, hogy nem igazán illik vagy tartozik bele a csoportba. A nagyobb gyülekezetekbe más közösségekből is jöhetnek új tagok.

VÁLTOZÁS KEZDEMÉNYEZÉSE

A küldetés, értékrend és látás kifejtésének folyamata utazás, nem pedig maga a végcél. Ez a folyamat egy évig, vagy akár tovább is eltarthat.

Azoknak a pásztoroknak, akik látásukat megosztva változást szeretnének kezdeményezni, szilárd kapcsolatot kell kiépíteniük a gyülekezetre fő befolyást gyakorló személyekkel, és rá kell vezetniük őket Istennek a gyülekezettel kapcsolatos terve felfedezésére.

Először ezekkel a személyekkel kell találkozni, hogy Isten Igéjét tanulmányozva együtt fedezzék fel, hogy mi a célja Krisztusnak a gyülekezettel. Nem szabad azt feltételezni, hogy a vezetők már ismerik ezt. Ez a lépés segíthet az embereknek abban, hogy személyes meggyőződésüké váljon Isten akarata gyülekezetükkel kapcsolatosan.

Miután a vezetők megértették Isten tervét, tisztázniuk kell az alapértékeket. Ezek olyan hitvallások, amelyek a gyülekezet tevékenységeit meghatározó küldetésről szólnak. Bemutatják azokat a dolgokat, amelyek a tagok és a gyülekezet számára a legfontosabbak. Nem dogmatikus, de biblikus állítások ezek. Meg kell kérni a vezetőket, hogy egészsítsék ki: „Hiszem, hogy...” és „Számomra érték a(z)...”. Mindezt csoportosan is, egyénileg is meg lehet tenni. Egy összeállított listát értékeljen ki mindenki 1-től 5-ig pontozva a különféle jellemzőket fontosságuk szerint. Összegezve az eredményeket, valószínűleg a legmagasabb pontszámot kapott jellemzők képviselik az ő alapértékeiket. Minden egyes jellemző mellé kerüljön egy bibliai utalás.

A következő lépésben írjanak a vezetők egy listát környezetük legfontosabb szükségleteiről. Bátorítani kell őket, hogy végezzenek felmérést a gyülekezetbe nem járó barátaik között is, ilyesféle kérdésekkel: „Melyek a legnagyobb szükségek és/vagy problémák városunkban?”

Feljegyezve a válaszokat, majd megbeszélve az eredményeket, oda kell figyelni a településen élő emberekre, családokra. Milyen munkájuk van? Milyen az anyagi helyzetük? Vannak-e etnikai kisebbségek a városban? Mindez a vezetők segítségére lesz, hogy jól átgondolják a település helyzetét, és hogy miként érhetik el legeredményesebben az embereket.

A valóság-hű látás figyelembe veszi a gyülekezet erősségeit, erőforrásait és képességeit. Ha például a gyülekezetben a tizenévesek létszáma alacsony, nem valószínű, hogy hatékonyan tud szolgálni a tizenévesek felé. Ha viszont jár két fiatal házaspár összesen öt gyermekkel, jó esély van rá, hogy a fiatal családok felé szolgáljanak. A kulcsemberekkel, vezetőkkel való együttgondolkodásban kiderül, hogy mik a gyülekezet erősségei, erőforrásai és képességei. Fontos segíteni nekik abban, hogy inkább a lehetőségeket lássák, ne a korlátokat.

Nemcsak a nagy gyülekezeteknek van látásra szükségük; a kisebbeknek is látás alapján kell működniük. A kisgyülekezeti kultúra megértése kulcsfontosságú a látás elfogadásában és a vezetők felé való továbbadásában

A kulturális kereteken belüli látás kibontása könnyebb, mint az olyan látás megvalósítása, amely magában a szervezeti kultúrában is változtatásokat igényel.

KÜLDETÉS, LÁTÁS ÉS ÉRTÉKEK

A „küldetés, cél, látás, jelmondat, értékek és alapérték-nyilatkozat” kifejezéseket gyakran használják, de nem mindig egységes értelemben. Ez sokszor zavarokat, tétlenséget okoz a gyülekezet látásának megállapításában és kidolgozásában. Általában a következőképpen határozzák meg ezeket a kifejezéseket:

- **Küldetés/Cél:** A küldetési vagy célnyilatkozat Isten általános, változatlan terve az Egyházra nézve. Megmutatja, hogy „mi” az Egyház feladata, és hogy „miért” kell azt tennie. Lényegében ez a „Nagy küldetés”. A küldetési nyilatkozat egy rövid biblikus állítás a gyülekezet tevékenységeiről. Létezésünk célját tárja fel. A küldetés a fejünknek, intellektusunknak szól, majd onnan indul ki.

- **Látás:** A látás a jövő világos, kihívást jelentő képe. Az egyház küldetése az, hogy településeket nyerjen meg Krisztus számára. A látásnyilatkozat arról szól, hogy az adott helyi gyülekezet konkrétan mit tesz, hogyan tölti be ezt a küldetést. A látás figyelembe veszi a település szükségleteit, a gyülekezeti körülményeket és értékrendet. A látásnyilatkozat inspirálja a gyülekezetet küldetése megvalósítására. A látás a gyülekezet tagjainak szívét érinti meg, majd onnan indul ki.

- **Jelmondat:** A helyi gyülekezet látását összefoglaló rövid, könnyen megjegyezhető, kihívást megfogalmazó állítás. A jelmondat a hosszabb látásnyilatkozat alapján alkotott csatakiáltás. Élteti, láthatóvá és visszaidézhetővé teszi a látást.

- **Alapérték-nyilatkozat:** A gyülekezet küldetésével kapcsolatos alap hitvallás, ami a gyülekezet tevékenységeinek okát és mikéntjét adja meg. Az alapértékekről szóló nyilatkozat biblikus, de nem dogmatikus állítás. Azt írja le, ami igazán fontos a gyülekezet számára. Állandóságot és szenvedélyt hordoz, a gyülekezet szolgálatának hajtómotorja. Az alapértékek segítenek a problémák megoldásában, a fontos döntések meghozatalában, egyetértés kialakításában és a csapatépítésben.

– Steven R. Mills

vezetésfejlesztési koordinátor nyomán (Keresztyén Oktatási részleg, Assemblies of God; Springfield, Missouri, USA)

A pásztnak egyénenként is, és közösen is, időt kell szánni a kulcsemberekre, hogy beszéljen velük a gyülekezetről alkotott látásukról, álmukról. A legjobb, ha ezt le is írják.

Miután az elsődleges vezetők leírták mindazt, ami a szívükön van, a gyülekezetben is meg kell beszélni. Egyetértésre, és nem kompromisszumra törekedve, csak a legalapvetőbb összetevőket leírni és ebből kialakítani a gyülekezet egyedi látását, küldetési nyilatkozatát.

Csak az kerüljön a küldetési nyilatkozatba, ami a gyülekezetet gyülekezetté teszi. Lehet ez egyetlen mondat, de

semmiképpen sem több egy rövid bekezdésnél. A hatékony küldetési nyilatkozat biblikus, konkrét, átruházható, motiváló és mérhető. Elérendő eredményeket kell megfogalmazni, nem tevékenységeket; a szövegezésnek részvételre kell buzdítania és a gondolatokat logikus, egymást követő sorrendben felépíteni.

A pásztor feltétlenül tárja a látás tervét a gyülekezet, és főképp a kulcsemberek elé, bátorítva őket, hogy mondjanak őszinte véleményt, hangsúlyozva, hogy a nyilatkozat csupán tervzet, és észrevételeik nagyon fontosak.

A gyülekezet kulcsembereivel és vezetőivel kielemezve a kapott visszajelzéseket, véglegesíteni kell az írott küldetési nyilatkozatot. Minden egyes szónak szemléletes, erőteljes jelentéssel kell bírnia.

Az alábbiakban egy-egy küldetési-, látás- és alapérték-nyilatkozat mintát mutatunk be.

Küldetési nyilatkozat

Az embereket Jézus Krisztusban üdvösségre vezetni, és Krisztussal való kapcsolatukban tanítvánnyá tenni (Máté 28:19–20).

Látásnyilatkozat

Hisszük: Isten arra hívott el bennünket, hogy a város gyülekezetbe nem járó rétegét elérjük, a családokra figyelmet fordító szervezeti felépítés kialakításával, valamint a sokszínű istentiszteletek, gondoskodó kicsoportok és a kegyelmi ajándékok ismeretének biztosításával.

Alapérték-nyilatkozat

1. Hisszük, hogy a Jézus Krisztus tanítványává válás folyamata magában foglalja az alábbiakat: bemerítés, ima, a keresztyén életről való folyamatos tanulás, rendszeres istentiszteleteken- és a szolgálatra adatott kegyelmi ajándékok hasznosítására alkalmas tevékenységekben való részvétel.

2. A Bibliát Isten ihletett Igéjének tartjuk, amelyből a keresztyének Isten igazságait sajátítják el.

3. Hisszünk az idő, talentumok, anyagiak és más földi erőforrások feletti sáfárság jelentőségében, mint ami az érett keresztyén hit egyik jele.

4. Hisszük, hogy az evangélizálás minden egyes hívő keresztyén feladata.

Egy gyülekezeti összejövetelt kell szentelni a küldetési-, látás-, és alapér-

ték-nyilatkozatnak. Ennek célja az egész gyülekezet jóváhagyásának megszerzése.

A pásztor foglalja össze röviden a nyilatkozatok kialakításának folyamatát. Vázzon fel néhány gyakorlati példát arra, hogy milyen hatással lesz a küldetés, az alapértékek és a látás a gyülekezet szolgálatára, funkcióira. Mutassa be, hogyan támogatják ezek a nyilatkozatok a döntéshozatal folyamatát a szolgálat, költségvetés, időbeosztás és kapcsolatok tekintetében. Győződjön meg arról, hogy mindenki tisztában van-e ezek jelentőségével. Osszon ki egy-egy másolatot; hogy a nyilatkozatok folyamatosan mindenki szeme előtt ott legyenek. Minden jelen és jövőbeni döntést a nyilatkozatok figyelembevételével kell meghozni. A vezetőknek személyes életükben kell először a látást és az alapértékeket alkalmazniuk, csak ez után van esély arra, hogy a gyülekezetben megindul a változás.

A kisebb, család-típusú gyülekezetben a látás kialakításához és sikeres átadásához a kulcsemberekkel való hiteles kapcsolat kiépítésére kell összpontosítani, hogy azután együtt ismerhessék meg Isten akaratát a gyülekezetre nézve.

Steven R. Mills

vezetésfejlesztési
koordinátor az Assemblies
of God amerikai pünkösdi
közösség Keresztyén
Oktatás részlegében
(Springfield, Missouri, USA)

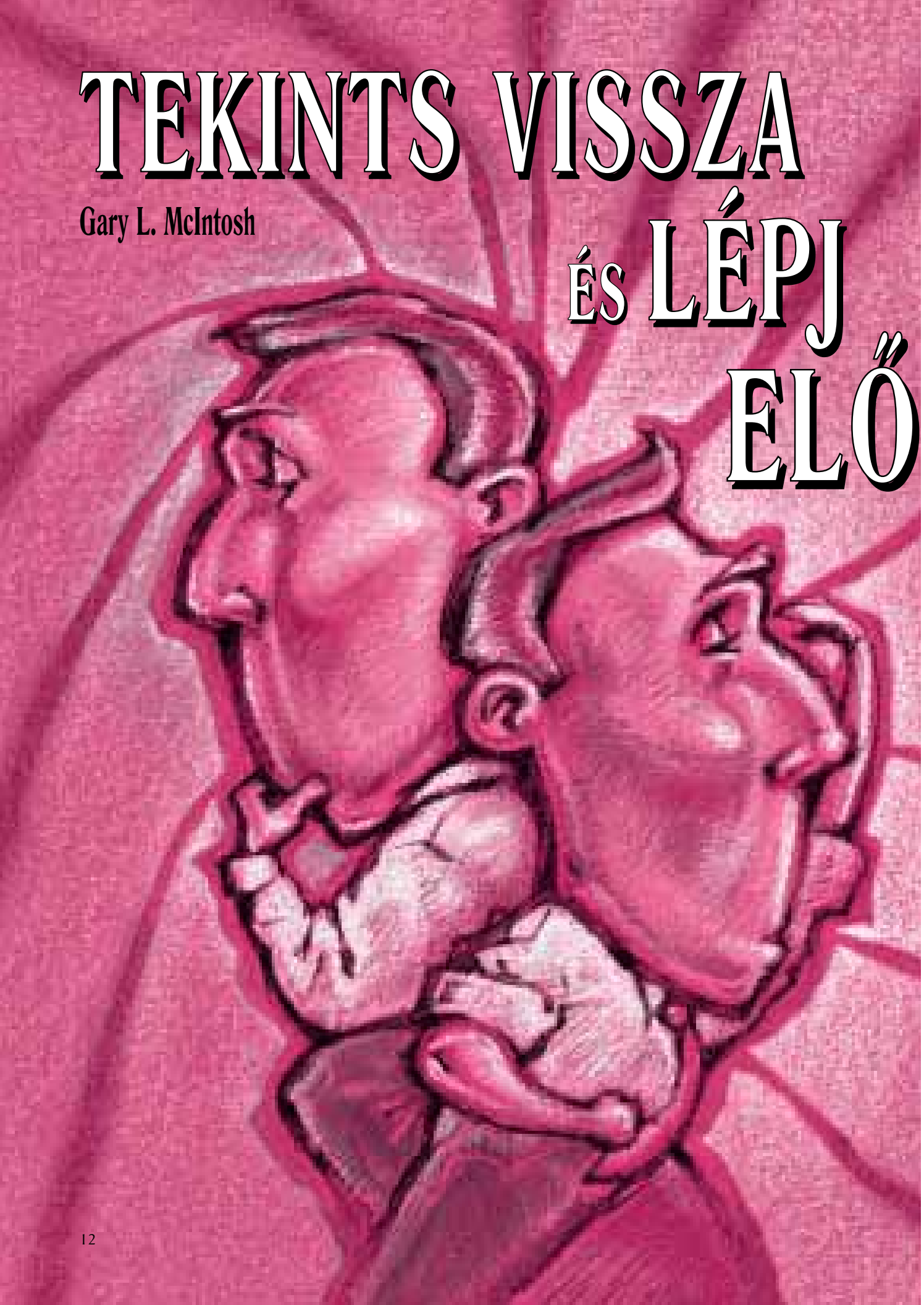

A látás a jövő világos, kihívást jelentő képe. Az egyház küldetése az, hogy településeket nyerjen meg Krisztus számára

TEKINTS VISSZA

Gary L. McIntosh

ÉS LÉPJ ELŐ

RE

Amikor az ausztrál állam létrejött, a nép vezetői egy címerpajzsot terveztek az ország bemutatására. Két állat – egy kenguru és egy emu – áll a címer két oldalán. Egyedülálló közös tulajdonságuk miatt választották ezt a két állatot: mindkettő előre halad, miközben fejét hátrafordítva határozza meg helyzetét. Mindkettő nagyon gyors, de egyik sem tud hátrafelé haladni. Az ausztrál állam alapítói azt akarták, hogy országukat olyan valami jelképezze, ami mindig előre halad, sohasem hátra. Más szóval a kenguru és az emu hátra tekint, de előre lép.

A XXI. századba lépve fontos, hogy visszatekintsünk azokra a meghatározó alapértékekre, amelyek szolgálatunk tartalmát biztosítják, ugyanakkor viszont lépünk előre, hogy megragadhassuk az új lehetőségeket.

Sajnos a jövő erős vonzása gyakran kényszeríthet arra, hogy ne vegyünk tudomást a múlttól. Ha a visszatekintés csupán afféle "kötszer-mentalitás" idéz elő (bármit megteszek, hogy a gyülekezetet összetartsam, a régi szép időket pedig azért idézem fel, hogy azok igazoljanak), akkor a visszatekintés nem helyes. Ha pedig csak arra készítek, hogy idejét múlt módszerekkel ismételgessük a szolgálatot, akkor eleve kudarca ítéljük magunkat a XXI. században. A múlt emlékezésre, és nem megélésre való.

A visszatekintés ugyanakkor gyakran elengedhetetlen a jövőbe mutató távlati látás megerősítése érdekében. Martin E. Marty, a chicagói egyetem egyháztörténésze ezt „a múltunkból hasznosítható jövő kivonásának” nevezi. Józsue is úgy vélhette, hogy a jó múlt a legjobb jövő. A történetet Józsue 4:1-24 verseiben találjuk. Izráel népe átkelt a Jordánon, majd az Úr azt parancsolta Józsue-nak, hogy tizenkét kőből készítsenek emlékhelyet. Miután felállították a köveket Gilgálban, Józsue megindokolta, hogy miért kellett így cselekedni (6-7. vers). Tudta, hogy a múlt alapvető értékrendje meghatározó a jövő tervezésében.

Ezért megparancsolta, hogy ha majd Izráel népe nem tudja eldönteni, merre haladjon, te-

kintsen vissza a múltra, és idézze fel ismét az alapvető értékeket.

Napjainkban sokat beszélnek az egyház alapértékeiről. Tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy értékrendszerünket légüres térben alkothatjuk meg. Az igazság az, hogy a múltba tekintve fedezzük fel, - mint ahogy Izráel népe is a múltat szemlélve élesztette fel ismét értékrendszerének tüzeit. Hogyan megy ez végbe? Az alábbi néhány lépés segítségével lehet a vezetőknek, hogy „hátra tekintve előre lépjenek”.

TISZTELD A MÚLTAT

Egy bölcs ember egyszer azt mondta: – A múlt tanít, a jelen próbára tesz, a jövő pedig megjutalmaz. Hacsak nem vagy gyülekezetplántáló – mindig a mások által vetett alapra építesz, mert az ő elkötelezettségük, áldozatuk és az Úr iránti szeretetük az, ami elvezette a gyülekezetet oda, ahol most tart. Tiszteled, becsüld a múltbeli vezetőket és szolgálattelvőket, akik hűségesen építették a gyülekezetet. Gondold át, hogy mit lehet tőlük tanulni. A múltat elemezve tégy fel ilyen s ehhez hasonló kérdéseket: – Milyen értékeket képvisel a gyülekezetünk? A múltban mi váltott ki szenvedélyes tüzet az ide tartozókban? A válaszok megmutatják, hogy mely értékek jellemzőek a gyülekezet természetére.

ISMERD EL AZ ELŐZŐ SZOLGÁLTELTEVŐKET

A fontossági sorrend, valamint a szükségek változnak. A régebbi szolgálati területek egy része elveszíti hatékonyságát, miközben újabbak születnek. Jó példa erre, a nyári gyermekbibliai tábor, mely az 50-es években hatékony módja volt a gyermekek elérésének. A legtöbb gyülekezet rendezett ilyeneket, viszont alig akadt olyan

A XXI. századba lépve fontos, hogy visszatekintsünk azokra a meghatározó alapértékekre, amelyek szolgálatunk tartalmát biztosítják, ugyanakkor viszont lépünk előre, hogy megragadhassuk az új lehetőségeket

gyülekezet, ahol válás utáni gondozó-csoport működött. Mára a helyzet éppen fordított: a gyermekek számára kifejlesztett számos lehetőség miatt a nyári bibliaköri táborok száma a minimumra csökkent, ellenben naponta indulnak újabb és újabb válás utáni krízis-gondozócsoportok.

Nem „telepíthetünk” csak úgy új értékeket az emberekbe. Az értékrend olyasmiről, amit az embereknek kell megragadniuk, nekik kell iránta fogékonyak lenniük. Az előző szolgálattévők alapértékrendjének elismerésével megtartjuk azokat, akik vonzódtak azokhoz az értékekhez. Járj utána, hogy mely szolgálati területek voltak legendásan sikeresek gyülekezeted történelme során.

Kezdd el pozitívan értékelni ezeket a területeket és az ott szolgálókat. Ennek kiemelt figyelmet kell szentelni, különösen, ha a szolgálati területek átalakítását vagy szerkezetének megváltoztatását tervezed. Hadd tudják a gyülekezetbe járók, hogy megérted, milyen helyet foglal el egy-egy szolgálati terület a gyülekezetben és az emberek szívében.

EMELD KI A BIBLIAI ALAPELVEKET ÉS ÉRTÉKRENDET

A módszerek nem szólnak hosszú távra, de az azokat létrehozó, támogató értékek igen. A múltbeli vezetők és szolgálati területek pozitív értékelésében emeld ki az alapvető értékrendszert. Például, a nyári gyermekbibliköri táborok működtetése mögött az evangélizáció és az elveszett emberek iránti szeretet állt. Az ilyen szolgálat elismerésekor a hangsúly kerüljön az evangélizáció iránti elkötelezettségre és az elveszettek iránti szeretetre. Gondold át az összes területet, ahol változtatásra van szükség, és azonosítsd az azokat igazoló bibliai értékeket. Hirdesd és tanítsd az Igét – az örök, állandó értékeket, alapelveket.

AZ ÚJ SZOLGÁLATI LEHETŐSÉGEKET A MÚLT FOLYTATÁSAKÉNT MUTASD BE

Az életet csak visszanezve érthetjük meg, miközben élni „előre” kell.

Más szóval, mint azt egy ősi kínai közmondás állítja: „Meg van írva: akik nem mennek előre, azok hátrafelé haladnak.” Az új évezredbe érve új területeket kell felfedeznünk és új módszereket kell kifejlesztünk.

Az alap-értékrend tisztázása után minden változtatásra vár, ami nem támogatja ezeket az értékeket. Ha az emberek így panaszkodnak: – De hát, még soha nem tettük ezt így..., – emlékeztessd őket, hogy ha a dolog nem tartozik az alapértékekhez, akkor megbeszélés tárgyát képezheti.

Az említett első három lépés az új szolgálati területeket a régebbiek meghosszabbításaként mutatja be. Például, ha új összejövetelel alkalmat szeretnél bevezetni, azt ne úgy vezesd be, hogy egy régebbi, nem jól működő alkalmat fog helyettesíteni. Inkább az emberek elérésének alapértékére összpontosíts.

MUTASD BE, HOGYAN VISZIK TOVÁBB AZ ÚJÍTÁSOK A MÚLT ÉRTÉKEIT

Az egyik gyülekezet, akikkel együttműködtem, a hétközi imaalkalom helyett kis csoportos szolgálatot akart bevezetni. A pásztor és a vezetők azt akarták, hogy a gyülekezet magáévá tegye az új, kis csoportos szolgálat látását, ezért tudatosították bennük, hogy a eddigi hétközi alkalom célja is az imádkozás volt, mert a gyülekezet alapítójának hite szerint: a gyülekezet hatékonyságának kulcsa az ima. A vezetők fokozatosan mutatták be, hogy az alapítók látására épül fel az új, kis csoportos szolgálat, de többen vehetnek részt az imádkozásban, ha hét közben különbö-

ző időpontokban jönnek össze kis csoportokban. A gyülekezet egyetértett, és kipróbálta. Egy hónapon belül a csoportokban való részvétel megháromszorozódott a korábbi hétközi alkalomhoz képest.

GYÖZD MEG AZ EMBEREKET AZ ALAPVETŐ BIBLIAI ÉRTÉKEK IRÁNT VALÓ ELKÖTELEZETTSÉGEDRŐL

Szánj időt arra, hogy megértse a nép, hogy csupán a szolgálat formája változik, és nem az alapértékek. Hangsúlyozd ki az I Korinthus 9:19-23-ban található alapelveket, és mutasd be, hogy az új szolgálati forma által „mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket”. A múltból folyamatosan a bibliai alapelveket hangsúlyozd, ne a megvalósult formákat, és vázold fel, hogyan viszik tovább az új formák a régi értékeket.

FIGYELJ ÉS SZERESS

Ha jelentős változtatásról van szó, szánj legalább egy évet a fenti lépésekre. A sikeres vezetők időt adnak az embereknek, hogy kifejezzék véleményüket, megszabaduljanak kudarc-félelmüktől és hozzászokjanak az új területekhez. Az egész gyülekezet összehívása helyett bölcsőbb dolog kis fórumokat szervezni, ahol szűk körben kérdezhetnek az érdeklődők. Légy hajlandó bizonyos emberekkel személyesen is találkozni, ha az ő véleményük is mérvadó.

Hirdesd, hogy a hagyományokat úgy tiszteljük leginkább, ha megújuló formában visszük tovább

Vannak holt hagyományok, és vannak élők. A holt hagyományokra visszaemlékezhetünk, de az életre és a jelenre kevés hatással lesznek. Az élő hagyományok úgy maradnak fenn, hogy a történelmi értékekkel támogatják a jelen cselekményeit. Azok a legjobb hagyományok, melyek az embereket a jelen

ben elérik és hatékony missziókon keresztül a jövőbe mutatnak.

A legtöbb gyülekezetben van úrvacsora asztal. Az ilyen asztalokra két, hangsúlyában eltérő írás közül általában az egyik szokott felkerülni: „Emlékezetemre” vagy „Míg visszajön”.

Az úrvacsora élő hagyomány, mert a múltra emlékeztet – „Emlékezetemre” –, és a jövőbe – mutat „Míg visszajön”. Az Úr értünk és nevünkben elszentelt áldozatára emlékeztet, miközben az Ő eljövételének reménységére irányítja tekintetünket.

LÉGY TÜRELMES

Meg kell értenünk, hogy városokban általában 5-7 évig tart egy már létező gyülekezet új irányba fordítása. Vidéki viszonylatban ugyanez 10-12 évet is igénybe vehet. A XXI. századi gyülekezetvezetőknek hosszú távon kell gondolkozniuk. Lehet, hogy nem tudjuk mindazt megvalósítani az első évben, amit elterveztünk, de a következő öt év alatt többet érhetünk el, mint amennyiről valaha is álmodtunk.

BÍZZ ISTENBEN, AKI BÁRMIT MEGTEHET

Az egyik régi angol ének írója így fogalmaz: „Ó Isten, múltban segedelünk, jövőben reménységünk”. Talán nem is léteznek ennél találóbb szavak, amit egy XXI. századi gyülekezetet vezető pásztor megfontolhatna. Miközben mi szeretetünket Isten és az Ő népe felé sugározzuk, Ő segítségünkre van, hogy az új év-ezredben sikeres vezetők legyünk.

Gary L. McIntosh

a Keresztyén Szolgálat és Vezetés (Talbot School of Ministry, Biola University; La Miranda, Kalifornia, USA) professzora, valamint a McIntosh Gyülekezetnövekedési Hálózat elnöke.

Egy bölcs ember egyszer azt mondta: – A múlt tanít, a jelen próbára tesz, a jövő pedig megjutalmaz

HOGYAN IMÁDKOZZUNK / / / LÁTÁSÉRT

TOMMY BARNETT

A látás életem fontos része. Nem is tudom, hol fedeztem fel először, de tudom, a folyamat soha nem ér véget. A látás Isten Szellemétől származó folyamatos ajándék. A meglátás hasznos, de a látás ennél sokkal több. A látás teszi képessé az embert, hogy Istennel együtt nézzen a távolba, ugyanazt lássa, amit Ő, és megtudja, hogy mi van a szívében. Ha hatékonyak szeretnénk lenni, szívünknek és látásunknak mindig Istenhez kell igazodnia. Mit lát Isten? Tömegeket a döntések völgyében, megszámlálhatatlan sokaságot, akik Őnélküle és remény nélkül élnek.

Az én látásom valószínűleg édesapám gyülekezetében született meg bennem; nem kellett senkinek megtanítania, egyszerűen megfertőzött. Herschel Barnett szíve hatalmas volt, az Isten Királysága terjesztésével kapcsolatos tervei pedig messze meghaladták a természetes világot. Imádság támasztott alá mindent, amit tett.

Egy manapság ritkán énekelt régi ír ének, a „Be Thou My Vision” (Légy Te ma látásom) jellemzi jól apám szolgálatát.

Légy Te ma látásom,
szívem Ura,
Minden más semmiség,
ha él a tudat:
Éjjel-nappal,
ha mindig csak Te vezetsz,
Jártomban,
álmomban akkor
fényem lehetsz.

Édesapám szótárában a Látás nagy kezdőbetűvel szerepelt. Maga a Szent Szellem személye testesítette meg ezt a fogalmat, ami egyben az Istentől származó betekintés és bölcsesség szinonimája.

A Szent Szellem az imatársam, amikor a gyülekezetemre vonatkozó

látásért kiáltok. Szellemi forradalmat éltem át azon a napon, amikor a Szent Szellem lett a főpásztorom, tanítóm és imatársam. Az imádkozást bensőségesen személyessé tette, és megkezdte egész benső életem helyreállítását. Imádkozás közben tudatában lenni a Szent Szellemnek jelenlétének, nem egyenlő az Ő személyes megismerésével. Amikor a Szent Szellem valóságos személyé vált számomra, az ima elsődlegessé, az átlagos pedig rendkívülivé lett.

A látásért való imádkozásban az Ő végtelen erőforrásai állnak rendelkezésünkre. Csak Istentől függünk, Ő a forrásunk. Az imádkozás során megérezzük az aktuális szükségét, és megértjük azt is, hogy nélküle nincs bennünk erő ahhoz, hogy a társadalomra hatást gyakoroljunk.

Az imádkozás egyrészt előre eltervezett napi tevékenység, másrészt folyamatos áramlat. Isten egyértelműen meghagyta, hogy tanuljunk meg elcsendesedni, szakítsunk időt a megszentelődésünkre, elmélkedjünk az Igéjéről éjjel és nappal. A múlt nagy ébredéseiben az ima volt a megmozdulásokat vezető, Isten szíve szerint való szent kulcsemberek életének ütőereje, közepe és „kerítése”.

Manapság rengeteg „sikerrecept” létezik az imádkozás és az ébredés témakörében.

Sokat tanulhatunk az életről a fák megfigyelésével. A szépség, lombkorona, tavaszi virágzás mind része a fa egyedi mivoltának. A zsoltáros azt írja, hogy az áldott, sikeres ember „olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz”. (Zsoltárok 1:3)

Az utóbbi időben egyre többet jelentenek számomra a fák; lehetséges, hogy azért, mert idősebb lévén mindinkább sürgetővé válik, hogy Krisztus

Ugyanígy nekünk is oda kell szánunk életünk hátralevő részét arra, hogy miközben kortársainknak mindent tőlünk telhető megadunk, készítsük az utat a nyomunkba lépő nemzedék előtt

A múlt
nagy
ébredéseiben
az ima
volt a
megmozdulásokat
vezető,
Isten szíve
szerint való
szent
kulcsemberek
életének
útőereje,
közepe és
„kerítése”

visszajövele előtt megsokszorozód-
jam. Amikor egy davenporti (Iowa,
USA) gyülekezet pásztora voltam, épí-
tettünk egy házat. Egy nap egy kis
ágacskát dugványoztam az előkertbe.
Öntöttük, védtük, míg a szemünk előtt
nagy fává növekedett.

Amikor Davenportba utazom,
gyakran elmegyek megnézni a hatal-
mas fát, de nem élvezhetem a kelle-
mes hűvöset nyújtó árnyékát. Valaki
más élvezi azt, valaki más gyönyör-
ködhet az évszokról-évszakra változó
öltözetében is, de amíg élek tudom:
azt a fát én plántáltam.

Lehet, hogy a jelenben olyan fákat kell
plántálnunk, amelyek alá sohasem fo-
gunk odaülni, de az utánunk jövők életé-
re hatással lesz.

Lehet, hogy van látásunk az ébredés-
ről, de kérdés, vajon elültetjük-e annak
magjait a jövő nemzedék érdekében?

Az 1 Krónika 22:1-5 a látásért va-
ló imádkozás egy másik aspektusát vi-
lágítja meg. Van-e látás a szívünkben
olyasmért munkálkodni, aminek ered-
ményét mi magunk sohasem fogjuk él-
vezni? Dávid már idős ember volt,
szeretett volna templomot építeni Is-
tennek, s bár tudta, hogy ő maga ezt
nem láthatja meg, az előkészületeket
mégis szívvel-lélekkel végezte:

„Azután ezt mondta Dávid: Itt
lesz Istennek, az ÚRnak a háza, és itt
lesz Izrael égőáldozati oltára! Dávid
azért megparancsolta, hogy gyűjtsék
össze a jövevényeket Izrael
országában, és kőfejtésre rendelte
őket, hogy kőtömböket fejtsenek Isten
háza építéséhez. Bőven szerzett
Dávid... az ÚRnak pedig olyan házat
kell építeni, hogy hírneve és ékessége
mindent fölülmúljon... Ezért én min-
dent megszerzek neki. Meg is szer-
zett Dávid mindent bőven még halála
előtt.”

Egy ember szellemi nagysága több-
féleképpen mérhető. Vannak olyanok,

akik akkor is ültetnek fát, ha az árnyé-
kát sohasem élvezhetik. Nagyon fon-
tos, hogy milyen módon várjuk a jö-
vőt. A múltban sajnos számos igehir-
dető megfélekedett erről. Nagy gyü-
lekezetek, mint például az egykor több
ezer tagú philadelphiai és new yorki
Metropolitan Church ma már nem lé-
teznek. Amikor bibliaiskolás voltam,
az egyik nagy gyógyító evangélista
számtalan ébredési alkalmat tartott.
Az egész világról jöttek az emberek,
hogy megnézzék; ma csupán egy ma-
roknyi ember veszi körül. Charles
Spurgeon a prédikátorok fejedelme
volt. Ébredést hirdetett, prédikációi az
egész földet bejárták. Írásai a mai na-
pig is sokakra gyakorolnak nagy hatást.
Volt idő, amikor ezrek jártak a gyüle-
kezetébe; ma vasárnap délelőttönként
csak néhányan vannak, és egy kis
könyvesbolt nyereségéből tartják fenn
az épületet. Miért? Ezek a gyülekeze-
tek nem lettek önfenntartóak. Látták a
jelen nagy aratását, sokan megtértek,
akik azután hűségesek is maradtak és
Isten dicsőségére növekedtek szelle-
mileg, de elvesztették a jövőről kapott
látásukat, ami hatékonyságuk hanyatlá-
sát eredményezte.

Amerika elvilágiasodott ország lett,
mert az alapok összedőltek, ezért soha
nem volt még nagyobb szüksége az éb-
redésre. Vajon el fog jönni? Vagy Isten
kikerülte Amerikát? Habakuk Isten tervé-
vel kapcsolatban ezt mondja Izraelnek:
„...ha késik is, várd türelemmel...”
(Habakuk 2:3).

Isten – Igéjén keresztül – ma is
azokhoz szól, akik szívükkel hallgatnak
rá. Lehet, hogy időnként úgy érezzük,
a bennünket körülvevő gonoszság és
bűn összecsap a fejünk felett. Felme-
rülhet bennünk, hogy eljön-e valaha is-
mét az ébredés. Megtelnek-e újra a
gyülekezetek, és a következő nemze-
dek életében is folytatódik-e a folya-
mat? Felvállalják-e a hívők Istentől ka-

pott felelősségüket az imádkozásban, bizonyágtételben, imádatban?

Van-e nekünk és a gyülekezetünknek látásunk arra, hogy várjuk ezeket, és az ébredés fáját hűségben és győzedelmes imában elültessük? Hajlandók vagyunk-e megfizetni egy olyan ébredés árát, amelyet talán soha nem is fogunk meglátni?

A látás hirtelen érkezik, és nem az ébredésért való imádkozásról szól, hanem arról, hogy „milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben...” (Efézus 1: 19-20). Ez a kinyilatkoztatás megmutatja, mennyire eltörpül az ember Isten hatalmának fényében.

Pál, Jézus Krisztust halottak a közül feltámasztó Mindenható Isten hatalmára tekint, és kihirdeti győzelmét a bűn, halál, pokol és Sátán felett. Ugyanez az erő munkálkodik bennünk is, mert Krisztus munkája elvégeztetett. A mi feladatunk az, hogy imádkozó szellemiséggel gondozzuk a gyülekezetet, miközben az ébredés magjait vetjük akkor is, ha soha nem látjuk meg annak teljes termését.

Ha az ébredésnek egyre kevesebb valószínűsége is lenne, mégis szorgalmasan kell munkálkodnunk, és Dávidhoz hasonlóan, nem szabad szűkmarkúnak lennünk az előkészületekben sem. Ébren kell tartanunk a tüzet a gyülekezetünkben, az imatüzetek azért a halódó világért, amelyet a Sátán ereje szemünk látára rombol.

Dávid Istennek akart házat építeni, de ő maga sohasem csodálhatta az új templom szépségét, nem vehetett részt az áldozatok bemutatásában és az istentiszteletben. Ennek ellenére támogatva a tervet, hogy majd Salamon viszi véghez a nagy művet. Élete utolsó éveit arra áldozta, hogy a következő

nemzedék idejében Istennek csodálatos templomot építsenek.

Ugyanígy nekünk is oda kell szánunk életünk hátralevő részét arra, hogy miközben kortársainknak mindent tőlünk telhetőt megadunk, készítsük az utat a nyomunkba lépő nemzedék előtt. Az újszövetségi gyülekezet mintájára építve, ültessük el a jövő ébredésének magját. Legyen erőteljes a befejezés, az ébredés tüzét ébren tartva. A megújuló látásért való könyörgéshez jó alap lehet ez az igevers: „Széles helyet keress sátradnak, feszítsd ki sátorponyvaidat teljes szélességükben! Húzd meg köteleidet, erősen verd le cövekeidet!” (Ézsaiás 54:2).

A XXI. században élve tágítanunk kell a látásunkat, többet imádkoznunk erős lélekmentő gyülekezetek létrejöttéért és a már oly régóta áhított ébredés – még a mi életünkben való – elérékéért. A „Be Thou My Vision” (Légy Te ma látásom) ének szerzője hasonló vágyról tett bizonyosságot több évszázada megírt soraiban:

Szívem legföltettebb
kincse Te vagy,
Látásom sötétben
csak Tőled nyerem.

Tommy Barnett

a First Assembly of God
vezető pásztor
(Phoenix, Arizona, USA)

I. "Be Thou My Vision" - ír ének (VIII. század körül); angolra fordította Mary Byrne (Great Hymns of the Faith; Zondervan kiadó; Grand Rapids, Michigan, USA; 1968) 334.o.

Ha
hatékonyak
szeretnénk
lenni,
szívünknek
és látásunknak
mindig
Istenhez
kell
igazodnia

AZ EMBEREK LELKIGONDOZÁSA A GYÜLEKEZETBEN

1. rész:

A XXI. századi lelkigondozás biblikus modellje

A pásztori lelkigondozásra való felkészülésnél szükséges a Szentírás fegyelmezésének hatása alatt álló emberi viselkedés átfogó tanulmányozása

A XXI. századi szolgálat arra kényszeríti az Assemblies of God pásztorait, hogy eldöntsék, igazán mi a fontos a gyülekezeti lelkigondozás területén. A változó családi körülmények, az idő folytonos szorítása, a hívők gondjainak áradata gyakran túlfeszíti, túlhajszolja a pásztorot. A XXI. században élő szolgálattevőnek minden eddiginél jobban kell kapaszkodnia Isten ígéjének időtlen, változhatatlan igazságaiba és alapelveibe. Miért? Mert, a mentálhigiénés szakember helyett az emberek továbbra is a pásztorot tekintik az elsődleges biztos pontnak, akihez szükség esetén segítségért fordulhatnak. A karizmatikus pásztornak a kommunikáció ajándékai-val kell közvetítenie Isten kegyelmét mások felé, ahogyan Isten is a világunkban való testet-öltéssel töltötte lelki szükségünket.

Mentsd az elveszettet... gyógyítsd a megmentettet

A XXI. századi pásztor továbbra is két fő területen szolgálja a gyülekezetet: az egyikben – evangélizációs küldetésének eleget téve – az embereket Jézushoz vezet (Márk 16:15), míg a másikban – elsődleges feladatául – segíti a hívő keresztyének részvételét Isten királyságának szolgálatában. A pásztori lelkigondozásra való felkészülésnél

szükséges a Szentírás fegyelmezésének hatása alatt álló emberi viselkedés átfogó tanulmányozása.

A pásztor/lelkigondozó az „alkalmazott megszentelődés” szakértője.

A legtöbb pásztor tudja, hogy tennie kellene valamit a lelkigondozás területén, de sokukból hiányzik az alapismeret és a lelkigondozói alapkészségek megszerzéséből fakadó egészséges önbizalom. Jelen cikksorozatunk célja a lelkigondozás néhány alapkészségének bemutatása. Ez a cikk a szolgálat részét képező keresztyén lelkigondozás fontosságáról, valamint a pásztori lelkigondozás jellemzőiről és általános céljairól szól. Ugyanakkor bemutat egy olyan egyszerű lelkigondozási rendszert is, amelyet a beszélgetések során fel lehet használni. A következő cikkekben átnézzük majd, hogyan végezzünk rövid diagnosztikai felmérést, hogyan határozzuk meg a gondozás céljait és tervét, valamint hogyan kerüljük el a lelkigondozás leggyakoribb buktatóit.

A pásztor/lelkigondozó személyes tulajdonságai

A pásztornak végig kell gondolnia, mivel szolgálhat a legjobban egy lelkigondozói kapcsolatban. Ebbe beletartozik az Isten szerint való kapcsolat, a személyes tapasztalat, a teista világné-

zet- és az egyén változásának folyamatáról alkotott személyes felfogása.

A bölcs pásztornak alapvető rálátása van a viselkedéstudományok tanulási-, emlékezési- és a fejlődési folyamatok területén elért eredményeire. Isten mindenki számára megmutatja Magát az általános kinyilatkoztatás által, Fiát és az Igét pedig különleges kinyilatkoztatásban jelenti ki. A természettudományok körében felfedezett igazságok soha nem állhatnak ellentétben a Szentírásban kinyilatkoztatott igazsággal. Minden igazság Isten igazsága.

Efézus 4-ben azt látjuk, hogy az emberek segítése iránti vágy a Szent Szellem által átjárt, teljesen átformált szívből származik. A pásztor az ige szerint: alázatos, szelíd, türelmes, másokat toleráló, békeszerető ember. Hamar felülkerekedik haragján, kedves, könyörületos, megbocsátó.

A pásztor/lelkigondozó szolgál, az igazság terjesztője, Krisztusban érett, és törekszik rá, hogy elméje megújuljon. Életére a szellemi fegyelmesség jellemző, nagylelkű a szükségben lévőkhez, mások épülését keresi. Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy a pásztor/lelkigondozónak képzett elméje és a Szent Szellem által uralt szíve van.

Miért van az embereknek szükségük a lelkigondozó-pásztorra?

A keresztyén lelkigondozás legegységesebb célja az, hogy a keresztyének meglássák magukban a természetfeletti lehetőséget, és eljussanak „a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”. Sok hívő viszont az Istenről és saját magáról alkotott helytelen, megbénító nézetek, a múlt fájdalmas tapasztalatai és az értelmetlen szavak miatt szenved.

A tendencia azt mutatja, hogy az élet nehézségeivel való szembesüléskor általában a pásztor választják a segítség elsődleges forrásául, mivel ő nem

csak rendelkezésre áll, de átfogó ismeretekkel is bír helyzetükről (és gyakran az egész élettörténetükről).

A lelkigondozói kapcsolat felépítése

Ahhoz, hogy az elvárások reálisak maradjanak, a lelkigondozói kapcsolat elején pásztorként a következőkre kell figyelni:

Az első találkozás alkalmával elmondok néhány dolgot. Visszajelzést kérek, hogy érthető volt-e, amit mondtam. Tehát az illető saját szavaival mondja el ugyanazt, amit én mondtam neki. A lelkigondozói folyamatnak három része van: az ő része, az én részem, és a közös rész.

1. Az ő feladata az, hogy amikor a helyzetéről beszélgetünk, nyitott és őszinte legyen velem.
2. Az én feladatam az, hogy figyeljek és próbáljam megérteni, amit mond. Visszajelzést kell kérnem hogy megértette-e, mi az ő feladata a lelkigondozás során.
3. A folyamat harmadik részében a felelősség közös: megbízhatóság, döntéshozatal és tanulás.

A megbízhatóság azt jelenti, hogy nem beszélem meg mással azt, ami a lelkigondozás közben elhangzik. (Figyelem! Ez alól kivétel az öngyilkosság-, gyilkosság kockázata és a kiskorú elleni erőszak/veszélyeztetés esete.)

Mindent megteszek azért, hogy a gondozott személy megtanuljon döntést hozni, és megértse, hogy a döntés felelőssége az övé. Lesznek olyan dolgok, amiket a lelkigondozás során tanul meg, de a lelkigondozói kapcsolaton kívül is hasznosítani fog. (Ez esetben visszajelzést kell kérnem a felelősségselésről.)

A XXI. században élő szolgálattevőnek minden eddigénél jobban kell kapaszkodnia Isten igéjének időtlen, változhatatlan igazságaiba és alapelveibe

HOVA IRÁNYÍTHATJA A PÁSZTOR A LELKIGONDOZOTTAT?

- Helyi bibliatanulmányozó csoport/
elszámoltathatóság kialakítására alkalmas személy
- Helyi kórház, különösen ahol elmegyógy/
mentálhigiénés szolgáltatások elérhetők
- Ügyvéd
- Orvos
- Keresztyén pszichiáter
pszichológus/
lelkigondozó
- Pénzügyi tanácsadó
- Helyi lelkisegély telefon
- Munkaügyi tanácsadó iroda
- Helyi mentálhigiénés központ
- Támogatócsoport
- Szeretetház (hospice szolgálat)

A keresztyén lelkigondozás legegységesebb célja az, hogy a keresztyének magukban a természetfeletti lehetőséget, és eljussanak „a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”

A lelkigondozás folyamata

A lelkigondozás elején a pásztor-nak/lelkigondozónak a bizalom és a kölcsönös tisztelet légkörét kell megteremtenie. A lelkigondozás lényeges elemeinek megbeszélése után jó ehhez hasonló kérdéssel folytatni: „Mi készítetett arra, hogy felkeress?” vagy „Miről szeretnél beszélgetni?”

A probléma természetét és mélységét a ki, mit, hol, mikor, miért és hol szavakkal kezdődő kérdésekkel lehet feltérképezni.

Ezután következik a tervezés. A pásztor-nak/lelkigondozónak világos, elérhető célok felé kell segítenie a gondozottat. Ki kell fejlesztenie benne a problémamegoldás és döntéshozatali készségét. Cikksorozatunk következő

részeiben konkrét technikákat mutatunk be.

Minden lelkigondozói találkozó végén valamiféle „házi feladatot” kapjon a gondozott. A találkozót imádsággal fejezzük be, és így tudni fogja, hogy nincs egyedül erőfeszítéseiben. Ezután a pásztor összefoglalhatja a találkozó során szerzett meglátásait is.

Imádsággal, gyakorlattal, kitartással és türelemmel, hatékony embersegítő-lelkigondozóvá válhatunk.

Donald A. Lichi (PhD)

az EMERGE Ministries, Inc. ügyvezető alelnöke (Akron, Ohio, USA)

Richard L. Dresselhaus:

LÁTÁS és

TEOLÓGIA

Egyetlen „pénzt megérő” pásztor sem indul neki az új évezrednek anélkül, hogy az emberek szívét meg ne ragadná látásával. Olyan látásnak kell ennek lennie, amely izgalmas, motiváló, nem csapongó, de ugyanakkor biztos teológiai alapelveken áll. Ugyanez jelen cikkünk célja is.

Olyan idők előtt állunk, amelyet még kevés nemzedék élt át. Nem gyakran van ezredforduló. Ha a konzervatív időszámítást vesszük alapul, a teremtés óta ez még csak a hetedik. Soha életemben nem tapasztaltam olyan nyitottságot, várakozást, kalandvágyat, mint ami most a levegőben van. A látásátadásnak micso-da kedvező közege ez! Hasznos ilyenkor, ha a pásztorok újból áttekintik a kortárs szolgálati modelleket, az új vezetési stílusokat, az érdekes kommunikációs stratégiákat. Könyvet olvasnak, szemináriumra járunk, szociológiai tényezőket elemzünk, pszichológiai technikákat tanulmányozunk, és reménykedünk abban, hogy a látásunk átfogó ismereteket tükröz majd a bennünket körülvevő világról – ha Krisztus addig nem jön vissza – az új évezredben is.

Vajon ezek a látásunkat meghatározó tényezők? Ezek felé a területek felé kellené fordítanom elvárásaimat? Ez hirtelen kijózanít. Szellemembe nyugtalanság, növekvő ellenérzések gyűlnek. Vajon

tényleg a kulturális elvárások és hatások vezérelnek engem? Hiba került a módszertanomba?

Egy apostoli vallomás jut eszembe, ami szíven talál: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével...” (Galata 6:14). Szárnybontogató látásomat gyorsan a nyilatkoztatás ívénye világítja be.

Egy Isaac Watts által szerzett ének szövege jut eszembe:

Csodás kereszted megragad
Melyen Uram, bűneimért
Életed adtad önmagad
És büszkeségem véget ér.

A látás kialakításához teológiai perspektívára is szükség van. Olyan munka ez, amit nem lehet légüres térben végezni. Először a múltba kell tekintenie annak, aki a jövő lépéseit meg akarja határozni. A stabil teológiai alapokat nélkülöző látás olyan üres sekélyességbe viszi a gyülekezetet, ahol a jövő csupán szomorú, tragikus reménytelenséget ígér.

Melyek ezek a teológiai fogódzók?

KÖZPONTBAN A KERESZT

Az általunk hirdetett evangélium gerince a kereszt. A látás kialakításánál ezt kell mindenek előtt figyelembe venni. Jézus azért jött, hogy „életét adja

Az új évezredre szóló látásnak a megfeszített Krisztust kell felemelnie, küldetését a kereszt vonatkozásában kell kitűznie, valamint olyan motivációt és módszertant kell terjesztenie, amely a Megfeszítettől nyeri létjogosultságát

Egyetlen
„pénzt
megérő”
pásztor
sem
indul
neki
az új
évezrednek
anélkül,
hogy az
emberek
szívét
meg ne
ragadná
látásával

váltságul sokakért” (Máté 20:28). Ez az alap, ez a központi igazság. A látásnak erre kell elsődlegesen összpontosítania. Bármely másik kiindulópont elhibázott döntés, melynek örökkévaló következménye lehet.

Mit jelent ez? Korunk kifinomult, modernizált, adat-űzött, instant társadalmában nagy a veszélye, hogy szem elől tévesztjük a kiinduló pontot. Ha ez megtörténik, soha nem fognak szembesülni bűneik szörnyűségével, elveszett mivoltukkal, és nem fognak elbánni agresszív büszkeségükkel, bensejük romlottságával.

A Golgotát semmi nem helyettesíti. Jézus Krisztus életmódja nem vált meg. Erkölcsi tartása nem vált meg. Csodái nem váltanak meg. Egyedül a Kereszt. Ha ezt elhibázzuk, még a legbuzgóbbak is a reménytelenség örvényébe keverednek. Ez közhely. Senki sem lehet teljesen olyan, mint Jézus, senki sem tud tökéletesen eleget tenni a hegyi beszéd tanításának vagy keresztülvágni a természetfeletti a mélyben rejtő igazságok szintjére. Mindnyájunknak a Keresztől kell indulnunk. Mindenkinek, aki helyes látással akar átlépni az új évezredbe, egyszer s mindenkorra el kell döntenie, hogy az út csak a Kereszten át vezethet.

Miért olyan fontos ez? A válasz egyértelmű: az életmód, az erkölcs, a csodák csak reformációt hozhatnak. Egyedül a Kereszt képes a transzformációra. A menny kapuját pedig kizárólag ez utóbbi nyitja meg. „Újjonnan kell születnetek” (János 3:7). Jézus azért jött, hogy meghaljon. ez a középpont. Látásunk első alapköve ez az alapelv - soha ne térjünk el tőle!

Voltak, akik eltávolították az imaházukról a keresztet. Remélem, ez csupán a szimbólumot érintette. Ellenben végzetes lehet az ügy kimenetele, ha ennél több történt. A látásban evangélizációs tűnek kell égnie. Az elveszetteket be kell hozni a Királyságba. Bármit vállalunk

kell, hogy ezt elérjük. Ha nem vezetjük őket a Kereszthez, reménytelenül elveszettek maradnak. A szemmel látható változás még nem bizonyítja, hogy Jézus Krisztus megmentő kegyelme meggyökerezett volna szívükben. A felemelt Krisztus az egyetlen megoldás.

A „Hogyan...?” prédikációk a reformációt népszerűsítik. A „vízszintes” irányultságú igehirdetések segítenek jobb kapcsolatokat kialakítani az emberekkel. A jóléti teológia hirdetése segíthet bőségben élni. A radikális hit üzenete növeli a bizalmat. Ha viszont az ember a második szinten „száll be”, az életátformáló Golgota-szint kikerülésével, akkor gyökértelen, büntudat-vezérelt, elkötelezetlen, majd végül üdvösség nélküli lesz.

Az új évezredben is a Keresztnak kell a központban lennie.

AZ IGEHIRDETŐ DICSEKVÉSE

Térjünk vissza Pál apostol szavaihoz: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni...”. Ez határozott beszéd. Eltöklétségről és szenvedélyről tesz bizonyosságot. Az apostol nem engedi, hogy a Keresztnak riválisa legyen. A látást kialakítóknak Pál mellé kell állniuk ebben a témában. Az Egyház sorsa forog kockán. Ha alább adjuk, az Egyház életét veszélyeztetjük.

Néhány évvel ezelőtt feleségemmel, Elnorával Seattle-ből a Mount Rainer hegyhez látogattunk el. A hegyen körbe-körbe mentünk fel a csúcs felé. Menet közben bizonyos pontokból úgy tűnt, mintha fölénk tornyosulna az egész hegy, de kiderült, hogy csak az előhegység egy-egy vonulatáról van szó. Természetesen, bármelyik részét is láttuk a hegynek, az a Mount Rainer része volt. Ugyanez a helyzet a Szentírással is. Az egész a Golgota-hegy része.

Emlékezzünk az első ruhára, amit Isten adott öszüleinknek, a bűneset után

elhangzott átokra, a precíz áldozati rendszerre, ami a szentsátor és a templom istentiszteleti rendjének gerincét adta, vagy akár a Törvény átadására. Ez mind része a Golgotának.

Majd menjünk tovább az Újszövetségre. Jézus élete és bizonyágtétele, az apostolok igehirdetése, a kérygma az ősegyház idejében, valamint az apokaliptikus kinyilatkoztatás-ív mind része a Golgotának.

Az igehirdetésünkben megnyilatkozó látásnak, motivációnak, szenvedélynek, irányadásnak, stílusnak és módszertannak a Keresztnek kell lennie. Nincs semmi más. Ez az egyetlen esemény, ami számít. Ez az egyetlen, ami méltó a dicsekvésünkre.

Az új évezredre szóló látásnak a megfeszített Krisztust kell felemelnie, küldetését a kereszt vonatkozásában kell kitűznie, valamint olyan motivációt és módszertant kell terjesztenie, amely a Megfeszítettől nyeri létjogosultságát.

Néha az elbátortalanodás, félelem, bizonytalanság, megbotránkozás és elkedvetlenedés érzése támad meg. Mégis, mivel mozdíthatatlanul a Kereszten állok – és egyedül a Kereszt dicsekvésem tárgya –, a Golgota egyben érzelmi vasmacskám is.

Látásunk a Kereszt folyamatos, kitartó szemléléséből fejlődik ki.

A VILÁG SZEME LÁTTÁRA

Még egyszer utoljára visszatérünk: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével”, de tovább is megyünk: „...aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára” (Galata 6:14).

Sajnálom azt a gyülekezetet, ahol a pásztornak bátor, magabiztos látása van az új évezredre, de még nem halt meg a világ – értékrendje, ábrándjai, gondjai, rajongása és vágyai – számára. Sajnos túl gyakran találkoztunk már ilyen-

nel. A teológiai perspektíva nélkül felépített látás arroganciából, önközpontú testiességből és világias bölcsességből táplálkozik. Nem csoda, ha mindez a halálba vezet.

A Megváltó arra figyelmeztet minket, aki az új évezredre új látást szeretne: a kiinduló pontnak mindig a Keresztnek kell lennie. Stratégia, programterv, küldetési nyilatkozat és bármilyen motiváló felhívás ne merészljen másból, csak ebből az életadó forrásból kiindulni.

A látáshoz olyan teológiai perspektíva kell, amely a Keresztől indul, ott folytatódik, és oda tér vissza.

A XVII. századi puritán ima mindezt összefoglalja:

Hadd legyen prédikáción
a kegyelem eszköze magam felé,
Hadd éljem át a Te halálba
adó szerelmed erejét,
Mert véred balszam,
jelenléted öröm,
mosolyod a menny,
Kereszted a hely,
hol igazság és irgalom találkozik

Richard L. Dresselhaus

a First Assembly of God

(San Diego, Kalifornia, USA)

ügyvezető elöljárója és pásztor

„Én
azonban
nem
kívánok
mással
dicsekedni,
mint a mi
Urunk
Jézus
Krisztus
keresztyével...”

Galata 6:14

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata keresztyén vezetők számára
Az amerikai ENRICHMENT c. magazin válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért
hívja a 06-1/222-0086-os
telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal
hozzájárulhat, mi pedig rendszeresen elküldjük
Önnek a megjelölt példányokat.

Levélcím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

Stanley M. Horton

Szótanulmány

ISTEN HÍVÁSA

(qara; kaleó)

Tisztelnünk
kell azokat,
akiket Isten
a szolgáló
vezetés
egyedi
szolgálatának
valamelyikére
hívott el.
Ugyanakkor
nekik is fel
kell ismerniük,
hogy minden
hívó keresztyén
szolgálatra
kapott elhívást

Isten hívásának a gondolata végigkíséri az egész Bibliát. Amikor megteremtette Isten Ádámot, a legelső dolog az volt, hogy munkát adott neki. Az Úr munkatársának hívta el őt a többi teremtmény gondozására. Ádámnak és Évának együtt kellett az állatvilág felett uralkodnia és a Kerttet gondoznia. EZ volt az elhívásuk.

IZRÁEL ELHÍVÁSA

Az Ószövetségben legtöbbször Izráel elhívásáról olvasunk. „Hallgass rám, Jákób! Izráel, akit elhívtam!” (Ézsaiás 48:12). Az volt az elhívásuk, hogy Isten misszióját teljesítsék (Ézsaiás 48:15). Az elhívás arra szól, hogy Izráel Isten szolgálója legyen, azaz készítse az áldás és a megváltás útját (Ézsaiás 41:9). Annak ellenére, hogy Isten ismét és ismét elhívta őket, ők nem hallgattak rá, nem válaszoltak, és más istenekhez fordultak (Ézsaiás 65:12; 66:4; Jeremiás 7:13; Hóseás 11:2). Ezért Isten ítéletet hozott rájuk, és Babilonba fogságba küldte őket (Jeremiás 35:17). Azután Isten mégis helyreállította őket, és elkészítette Jézus eljövetele előtt az utat.

SZEMÉLYES ELHÍVÁS

Isten személyeket is elhívott. Amikor a világ a bálványimádásra tért át, elhívott Isten egy embert, Ábrámot, hogy a föld népei számára áldást készítsen (1 Mózes 12:1-3; Ézsaiás 51:2; Zsidók 11:8). Mózeset vezetőnek, Áront papnak

hívta el (Zsidók 5:4). Elhívta Sámuel és a prófétákat. Az elhívás néha látomásban történt, mint Ézsaiás és Jeremiás esetében. Ezékielhez Isten közvetlenül szólt, amikor Szelleme talpra állította, hogy teljes figyelmét Istennek szentelhesse (Ezékiel 2:1-3).

Volt olyan, hogy Isten hívása olyan erőteljes volt, mint például Ámósz esetében, hogy nem tehetett mást, csak prófétaítni tudott, annak ellenére, hogy azelőtt nem volt sem próféta, sem prófétának a fia (Ámósz 3:8; 7:14-15). A Biblia gyakran csak azzal utal erre, hogy az Úr szava szólt hozzájuk.

Kyros (Círus) elhívása Izráel helyreállítására igen szokatlan volt. Isten annak ellenére hívta el őt név szerint, hogy Kyros nem ismerte az egy igaz Istent, mielőtt Babilonba ment (Ézsaiás 45:4-5; 41:2). A régészek felfedezték Kyros saját feljegyzéseit, melyek arról tanúskodnak, hogy Kyros politeista volt, aki azt mondta a babilóniaiaknak, hogy saját isteneik választották arra, hogy megmentsse őket Nabunaid és Bélsaccar igazságtalan uralmától. Isten még felkentjének is szólította (45:1). Igazából Isten vezette győzelemre, és Ő tette lehetővé, hogy kiadja a zsidókat hazabocsátó rendeletet.

A legfontosabb elhívás viszont a Messiásé, akiről úgy szól a prófécia, hogy „az igazságért” hívta el őt Isten szolgájának, és benne ajándékozza meg

szövetségével népét, világosságával a nemzeteket (Ézsaiás 42:6). Ezután írja le Ézsaiás a legfontosabb messiási próféciákat, különösen az 53. és a 62. fejezetben.

ISTEN ELHÍVÁSA AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

Az Újszövetségben a figyelmünk először a tanítványok elhívására irányul (Máté 4:18-22). Azután ebből a nagyobb csoportból Jézus kiválaszt tizenkét apostolt (Lukács 6:13). „Erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására” (Lukács 9:1). A tizenkettőnek különleges elhívása nem csupán a Jézus életéről, tanításáról és feltámadásáról való elsődleges bizonyágtételt foglalta magába, hanem azt is, amit Jézus mondott nekik: „tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izrael tizenkét törzse felett” (Máté 19:28; Lukács 22:30). Jézus nem korlátozta az elhívást a tizenkettőre. Ugyanazzal az erővel és hatalommal ruházott fel még hetvenkettő tanítványt (Lukács 10:1-20).

Pál elhívása is különleges apostoli szolgálatra szól, „akit az Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát” (Róma 1:1), „Isten akaratóból” (1 Korinthus 1:1) és „kegyelme által” (Galata 1:15).

ISTEN ELHÍVÁSA NAPJAINKBAN

Általánosan elterjedt az a nézet, miszerint Isten csak különleges szolgálatra hívhat el. Viszont az Újszövetség újból és újból azt hangsúlyozza, hogy minden hívó keresztyénnek van elhívása. „A sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el” bennünket (1 Péter 2:9), „Jézus Krisztus elhívottai” vagyunk, akiket Isten „elhatározása szerint” (Róma 8:28) „elhívott és megszentelt” (Róma 1:6-7), „az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre” (1 Korinthus 1:9), békes-

ségre [beleértve a szellemi egészséget és jólétet is] – amit a szívünkben uralkodó Krisztus békessége tesz lehetővé (Kolossé 3:15; 1 Korinthus 7:15) –, szabadságra (ti. a régi törvénytől való szabadságra), „csak a szabadság ne-hogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgál[junk] egymásnak” (Galata 5:13), mert „megszentelődésre hívott el minket az Isten” (1 Thesszalonika 4:7; ld. 1 Péter 1:15). Mindezt szem előtt tartva Pál apostol, maga „fogoly... az Úrért”, arra kérleli az efézusbelieket, hogy „élje[nek] méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívatt[ak]” (Efézus 4:1). Ezt nem a saját erőnkől tesszük meg. Saját erejével viszont Ő „töltsön meg... teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hit minden erejével” (2 Thesszalonika 1:11).

Pál arra emlékeztette a híveket, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott” (Róma 8:28). Péter így ír erről: „Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Ezek [ti. dicsősége és jósága] által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljetez attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.” (2 Péter 1:3-4). Ez Isten része. Majd Péter a mi részünkről is ír:

„Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjetez arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlenek,

Isten hívásának a gondolata végigkíséri az egész Bibliát. Amikor megteremtette Isten Ádámot, a legelső dolog az volt, hogy munkát adott neki

Általánosan
elterjedt
az a nézet,
miszerint
Isten csak
különleges
szolgálatra
hívhat el.
Viszont
az Újszövetség
újból és újból
azt hangsúlyozza,
hogy minden
hívó
keresztyénnek
van elhívása

sem természetlenek... Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha. És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.” (2 Péter 1:5-8,10-11).

Gondoljuk végig. Isten arra hívott el, hogy áldást örököljünk (1 Péter 3:9). „A minden kegyelem Istene pedig... elhívott... Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig” szenvedtünk, de „maga fog... felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni” (1 Péter 5:10; ld. 2:20-25). Akkor lehetséges lesz, hogy megharcoljunk a hit nemes harcát, és megragadjuk az örök életet, amelyre elhívattunk, ameyről vallást tettünk szép hitvallással sok tanú előtt (1 Timóteus 6:12). Pálhoz hasonlóan mi is, ami mögöttünk

van, elfelejtve, ami pedig előttünk van, annak nekifeszülve fussunk egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért (Filippi 3:14).

Természetesen tisztelnünk kell azokat, akiket Isten a szolgáló vezetés egyedi szolgálatainak valamelyikére hívott el. Ugyanakkor nekik is fel kell ismerniük, hogy minden hívó keresztyén szolgálatra kapott elhívást, hiszen „választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet... Isten tulajdonba vett népe” vagyunk (1 Péter 2:9).

Stanley M. Horton (Th.D)

az Assemblies of God amerikai pünkösdi közösség Pünkösdi Tankönyv Projektjének volt koordinátora, valamint az Assemblies of God Theological Seminary (Springfield, Missouri, USA) teológia nyugalmazott tanára

**– Elmo! Még mindig úgy érzed, mintha vasárnaponként
vonszolnod kellene magadat a gyülekezetbe?**

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS

János 3: 1-17

BEVEZETÉS

Vannak dolgok, amelyek a fizikai élet nélkülözhetetlen előfeltételei – élelem, víz, levegő. Hasonló módon az újjászületés is nélkülözhetetlen előfeltétel, ha Isten királyságának tagjai kívánunk lenni (János 3:3)

ÜZENET

1) Ami nem vezet Isten királyságába

a) Magas földi pozíció (1. vers)

Nikodémus a zsidók egyik vezetője volt.

b) Jézus iránt érzett tisztelt (2. vers)

Nikodémus tisztelte Jézust, mint tanítót és csodatevőt.

c) A fizikai születés, még ha zsidó is az ember (3. vers)

Nem lehetünk Isten szellemi gyermekei fizikai születés által.

d) Erkölcsi reform – mindent újra kezdeni (4. vers)

Nehezére esik az idős embernek.

2) Ami elvezet Isten királyságába

a) Az újjászülés (Isten része)

i) Vízről (5. vers)

A víz a megtisztítást jelképezi az Ószövetségben.

ii) Szellemről (5-6. vers)

A Szellem (görög: pneuma) ad életet. A Szent Szellem titkos munkája hozza el az új életet és a győzelemben való járáshoz szükséges erőt (8. vers; Róma 8:10,13).

b) Hit (a mi részünk)

Az újjászületés átéléséhez hinnünk kell, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, aki a mennyből szállt alá (13. vers), és hinnünk kell, hogy Jézus Krisztus áldozata a kereszten elegendő számunkra (14-17. vers)

KONKLÚZIÓ

Nem esel ítélet alá, ha újjászületsz. Üdvösséged, örök életed lesz, és Isten királyságának leszel tagja (János 3:3, 15-18). Fordulj el a bűntől, bízz Jézus Krisztusban és megmenekülsz.

– Ben Richter

Winter Haven, Florida, USA

VISSZATÉRÉS ISTENHEZ

Jóel 2:12-20, 24-26

BEVEZETÉS

Izráel eltávolodott Istentől. Jóel próféta megtérésre, Istenhez való visszatérésre hívta őket. Ugyanerre az üzenet-re van ma is szükség. Sok keresztyén olyan, mint a laodíceabeli gyülekezet (Jelenések 3:14-20), megelégedett, nincs tudatában, hogy mennyire szüksége van Istenre. Nézzük meg a visszavezető lépéseket!

ÜZENET

1) Érdeklődés (2:12-14)

a) Megtérés (12. vers)

– Isten szerinti megszorodás

i) Böjt (Márk 9:29)

ii) Sírás (Cselekedetek 20:31)

iii) Kesergés (Jakab 4:9)

b) Bűnbánat (13. vers; vö.

2 Mózes 32:32; Máté 9:36)

c) Eredmény

(14. vers; Zsoltárok 126:5-6)

– Isten tiszteletben tartja érdeklődésünket (Galata 6:9)

2) Összegyülekezés (2:15-16)

a) Ünnepegyesség (15. vers)

– hívjátok össze a népet (Zsoltárok 122:1; Zsidók 10:25)

b) Megszentelődés (16. vers)

– mindenki, minden korosztályból szentelje meg magát (Zsoltárok 139:23-24)

3) Összetöretés (2:17)

a) Ima. Jézus sírt az elveszettek felett (Lukács 19:41)

Jézus sírt, amikor gyásszal találkozott (János 11:35)

b) „Szánd meg Uram a népet!” Pál a Róma 9:3-ban. Vö. 3 évi könnyhullatásával (Cselekedetek 20:31)

4) Szövetség (2:18-20)

a) Szánalom (18. vers)

– Isten a szívet nézi (I Sámuel 16:7).

Válaszol, ha őszinteséget lát.

b) Ígéret (19. vers)

– ha megtartjuk parancsolatait és engedelmeskedünk neki, Ő válaszol

c) Erő (20. vers)

– akkor jön a győzelem, amikor az Urat követjük, és betartjuk az Ő feltételeit

5) Kártérítés (2:24-26)

a) Gondoskodás (24. vers)

– Isten betölti minden szükségünket (Filippi 4:19; Zsoltárok 37:25)

b) Ígéret (25. vers)

– helyreállítja, amit az ellenség tönkretett (vö. Jób 42:12-13)

c) Bőség (26. vers)

– mindazok számára, akik Isten szabályait betartják (Malakiás 3:10)

KONKLÚZIÓ

Isten várja, hogy visszatérjünk hozzá. Erő árad belénk, amikor ezt megtesszük, és életünk az Ő tetszésére lesz. Ez segít az embereket elérni és Krisztushoz vezetni.

– Croft M. Pentz

Waynesboro, Pennsylvania, USA

